

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

2003. gada
1. – 15. maijs

cena: Ls 0,20

Nr. 9 (31)

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTE UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS

LATVIETI, LASI PATS UN DOD
LASĪT ARĪ CITIEM!

PIEPRASĪET
laikrakstu *DDD*

kioskā pie
Brīvības pieminekļa un
Preses apvienības
kioskos
visā Latvijā!

Iepriekš iznākušos numurus
visērtāk varat iegādāties
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
Rīgā, Čaka ielā 26 un
Čaka ielā 50

Protiet reiz goda un atstājiēt Rīgas pili!

ATKLĀTA VĒSTULE
LATVIJAS VALSTS PREZIDENTEII
VAIRAI VĪKEI – FREIBERGAI

Var sijāt un vētīt Jūsu, t.s., “pienesumu” latviešu tautas attīstības un izdzīvošanas apcirkņos, bet nav iespējams tur atrast nevienu zelta graudu, kas liecinātu par darbu tautas labā. Jūsu “pienesumā” ir vienīgi puvekļi, kas, labākā gadījumā, prasās pēc “miskastes”. Būtībā prezidenta nodevību pret savu tautu nāktos izvērtēt tiesai.

Neizliksim šoreiz apskatei visus Jūsu “varoņdarbus” pēc kārtas – tas jau daudzkārt ticis darīts. Vienīgi jāatgādina, ka šodien vairs nav jāzilē kafijas biežumos un nav jājauc, kas notiek Latvijā patlaban, Jūsu prezidentūras laikā. Katrs latvietis ar kaut cik normālu saprašanu redz, ka ar Jūsu aktīvu atbalstu turpinās jau nodevigā 4. maija režīma dzimšanas brīdi aizsāktā latviešu tautas iznīdēšanas politika. Un tagad aizvien dažādākās variācijās un augšupejošā soli Jūs īstenojat šo ieplānoto genocīdu pret Latvijas pamattautu.

Bezrezultatīvi un neētiski būtu bez apstājas deldēt mūsu senču piemiņu, nepārtraukti atkārtojot, ka viņi reiz nolika galvas ciņā par savas zemes un savas tautas brīvību. Viņi jau tāpat bez apstājas, kā saka, ir griezušies no vieniem sāniem uz otriem savās atdusas vietās, jūtot necienīgu attieksmi pret viņu varoņdarbu, mūsu varnešu nodevību un vienas daļas latviešu kangarismu un glēvumu. Tomēr jāatgādina jau teiktais, ka par šodienas Latviju – kolonizētu, okupētu, boļševizētu – mūsu senči nebūtu atdevuši savas dzīvības.

Tagad, Latvijas teritoriālās neatkarības ietvaros, Jūs diezējat nodevības asnus savai tautai. Ak jā, Jums taču nav tautas!? Katrs normāls cilvēks, kur nu vēl prezidents, aizstāvēs savu tautu, leposies ar saviem brīvības cīnītājiem un nezaimos viņu piemiņu, aizliedzot pat atklātu godināšanu attiecīgajās viņu ciņas piemiņas reizēs. Taču Jūsu ikgadējie aizliegumi 16. martā ar cieņu godināt leģionārus un pašas rāpošana uz ceļiem okupantu un eirokomisāru priekšā ir kauna traipi visai latviešu tautai.

Vēl ne tik senā pagātnē, tā saucamās 3. Atmodas sākumā, latvieši ar asarām acis un brīvības alkām sirdī stājās uz barikādēm un gāja uz Baltijas Ceļa ar devīzi: “Kaut pastalās, bet brīvā Latvijā!” Jā, nabaga naivā tauta tā arī palika pastalās, bet gudrie pašlabuma meklētāji uz tā rēķina iedzīvojās. Un pastalnieki nu jau ir basi, un pat lūkus nav kur ņemt, lai nopītu vīzes – viss ir izsaimniekots, sagrābts – prihvatizēts. Tātad tauta ir plika un ar tukšu vēderu, toties krievvalodīgo okupantu pārbagāta un “aplaimota”.

► 8. lpp.

ABSURDĀ ČEKOMĀNIJA KOLONIZĒTAJĀ LATVIJĀ

SARUNA AR SAB TOTALITĀRISMA SEKU DOKUMENTĒŠANAS CENTRA VADĪTĀJU *INDULI ZĀLĪTI*

– Vai jūs piekřitat apgalvojumam, ka Latvijā ir izveidojusies divkopienu sabiedrība?

– Divkopienu valsts Latvijā – tā ir realitāte.

– Kā jūs domājat, vai valsts politikas programma ar nosaukumu “integrācija” varētu būt šīs situācijas atrisinājums?

– Domāju, ka jā.

– Kas, jūsuprāt, ir integrācija, jo vārdnīcā šis termins skaidrots, kā atkalapvienošanās? Bet krievi un latvieši nekad nav bijuši viens veselums – nav bijusi tāda *latvokrievu* tauta.

– Tas ir ļoti sarežģīts sabiedrības veidošanās process, sevišķi jau ņemot vērā Latvijas situāciju, kad šeit dzīvo ļoti daudz PSRS laikā iebraukušo. Faktiski, tā ir ļoti unikāla situācija.

– Nevar taču atkalapvienoties tas, kas nekad nav bijis viens vesels. Bet jūs taču piekřitīsīt, ka okupācija ir noziegums?

– Nu un?

– Par jebkuru noziegumu jāsaņem sods un tā sekas jānovērš, vai ne?

– Okupācija gan tagad, gan

tā laika izpratnē ir noziegums un starptautisko tiesību pārkāpums. Lai kādu sodītu, tas jāsauc vārdā, jāsniedz pierādījumi un tā tālāk – saskaņā ar kādu noteiktu procedūru. Ne jau viss Latvijā acīmredzamais ir pašsaprotams pasaulē. Par to jau pirms vairākiem gadiem brīdināja profesors D. Lēbers. Jāņem vērā 50 gadus ilgusi padomju propaganda, kas joprojām vienlaikus ar pašreizējo politisko konjunktūru ietekmē daudzu valstu attieksmi pret Baltijas valstu okupāciju.

– Vai jūs attaisnojat to, kas padomju okupācijas rezultātā tika izdarīts ar latviešu tautu?

– Absolūti nē! Patiesībā, es īsti nesaprotu, ko jūs domājat ar okupācijas seku novēršanu.

– Skatoties pasaules tautu vēsturēs, redzam, ka okupētās tautas vienmēr ir atbrīvojušās no saviem okupantiem un kolonizatoriem. Tas nozīmē, ka pēc jebkuras okupācijas jāse-

ko deokupācijai un dekolonizācijai. Latvijā šis process ir izpalicis.

– Neteiksim, ka tas ir galīgi izpalicis. Tāpat kā laulībā, arī šajā lietā ir divas puses. Tātad – ir okupētājs un okupētā valsts. Faktiski tās ir divu

“No mitoloģiskā viedokļa raugoties, apsaukāt kādu par *čekistu*, ja viņš tāds nav, vienkārši ir mēģinājums noburt – piešķirt cilvēkam kaut kādas īpašības, kas viņam patiesībā nepiemīt, bet lai citi tās viņā saskatītu.”

valstu attiecības un esošās situācijas risinājuma meklēšana. Jābūt kaut kādai vienošanās un rīcības programmai. Krievija nav gatava atzīt okupāciju, jo brīdī, kad tā atzīs okupācijas faktu, tai būs jāsaņem maksāt. No okupācijas atzīšanas izriet finansiālas un ekonomiskas sekas. Pirmo reizi šo patieso pamatu Krievijas noliedzošajai attieksmei pret okupācijas fakta atzīšanu pirms kādiem četriem gadiem kādā krievu avīzē atklāja Latvijas vēsturnieku komisijas loceklis, Krievijas akadēmiķis Čubarjans. Viņš teica, ka Krievija ne-

kad neatzīs okupācijas faktu, jo tad tai būs jāmaksā. Skatoties materiālus, kuros okupācijas tēma tiek skarta, šis atzinums parādās atkal no jauna.

– Vai mums ir jāņem vērā tas, ka Krievija neatzīs okupācijas faktu? Jūs kā piemēru minējāt laulību – bet, ja ir notikusi vardarbīga apprecināšana, tad ligavai ir tiesības šķīrties no vīra, neatkarīgi no tā, vai vīrs tam piekřit, vai nē. Ja Latviju salīdzinām ar ligavu, kura pret pašas

gribu, vardarbīgi ir salaulāta ar Krieviju, tai nav jāreķinās ar Krievijas interesēm.

– Paldies Dievam, šī laulība ir šķirta.

– Bet okupācijas laikā iebraukušie civiliedzīvotāji – civilokupanti šeit ir palikuši! Citiem vārdiem sakot, uz papīra laulība ir šķirta, bet ligavai jāturpina gulēt vienā gultā ar savu izvarotāju – Krieviju. Tātad faktiski neatkarības vēl nav.

– Vispār es neticu, ka viņi arī aizbrauks.

► 4. lpp.

VAI FAKĪRUS VĒLĒŠANU REZULTĀTU VILTOŠANAI PASŪTĪJĀT?!

Līga KRIEVIŅA

Iepriekšējā laikraksta numurā bija publicēts raksts par 23. martā Čečenijā notikušo referendumu. Tas atspoguļoja Kremļa nekaunīgi veikto balsu skaitīšanas rezultātu viltošanu, uzrādot neparasti augstu vēletāju aktivitāti un tikpat neticami lielu procentu nobalsojušo par jauno “konstitūciju”. Tika pieminēts arī A. Gardas raksts “Vinnē tas, kurš skaita balsis” (“DDD”, 2002. gada Nr.17), jo Kremļa īstenotā vēlēšanu rezultātu viltošana bija lielisks pierādījums pamatdomai, ka mūsdienu pasaulē vēlēšanu rezultāti tiek viltoti. Šī laikraksta tapšanas laikā esam atraduši vēl dažus interesantus faktus, kurus varētu pievienot pierādījumu sarakstam, kādā veidā iespējams “panākt vajadzīgo vēlēšanu rezultātu” jeb piešmāukt lētticīgos. Jāuzsver, ka šis raksts nepretendē uz visaptverošu vēlēšanu rezultātu viltošanas pierādīša-

nu, bet tikai ieskicē, kādā veidā to iespējams veikt. Šoreiz runa ir par psihotriku pielietošanu, lai nohipnotizētu cilvēkus un izdarītu nepieciešamo krāpšanas aktu.

Aivars Garda iepriekš minētajā publikācijā raksta: “Jau 1996. gadā kāds cilvēks, kura vārdu nenosaukšu, man pastāstīja par krāpšanas vēlēšanās kādā Austrumeiropas valstī. Pirms tam kaut ko līdzīgu, bet ne tik plaši, arī viens latvietis man stāstīja par situāciju ar vēlēšanām mūsu valstī. Tad es klausījos un, ja saka atklāti, tā līdz galam arī tam nenoticēju. Pārliecība par to man nāca apmēram pēc gada. Pieļauju, ka arī tagad tam, ko tālāk stāstīšu, ļoti liela daļa nenoticēs. Diemžēl to nevaru pierādīt, jo krāpšana ir noorganizēta augstā līmenī, bet padomāsim, vai tas, loģiski spriežot, tā nevarētu būt?... Ja tas notiek citā valstī, kāpēc tas nevarētu notikt Lat-

vijā? Šis cilvēks stāstīja, ka tajā valstī ir piekoptas dažādas metodes vēlēšanu rezultātu viltošanai, atkarībā no vajadzības. Visizplatītākā esot urnu apmaiņšana, it īpaši tad, ja tās ir necaurspīdīgas. Pilnīgi jaunu, aizplombētu urnu ar iepriekš rūpīgi sagatavotiem vajadzīgiem rezultātiem veikli apmaina tā, ka to pat nepamanā klātesošie. Tad, kad urna tiek izbērtā, izrādās, ka balsu skaits partijām ir tāds, kāds vajadzīgs vēlēšanu īstenojumiem rīkotājiem. Katras valsts Centrālā Vēlēšanu komisija ir tikai darba veicēja, bet īstie vēlēšanu rīkotāji ir pavisam citi – starptautiskais kapitāls un aiz tā stāvošie cilvēki, kuri ir ieinteresēti tāda vai citāda vēlēšanu rezultāta iegūšanā. Valstis jau sen ir marionetes viņu rokās. Lai katrs padomā – ja viņam būtu tāda bagātība un vara, vai viņš nevarētu panākt vajadzīgo vēlēšanu rezultātu?

Vēlēšanu iecirkņos ir cilvēki, kas “saimnieka” (tā nosacīti sauksim īsto vēlēšanu rīkotāju) interesēs visos vai vismaz svarīgākajos vēlēšanu iecirkņos seko tam, cik cilvēku balsos, jo ir pieejami iepriekšējo vēlēšanu dati. Viņi gatavo alternatīvas aplokšnes. Nav nekādu problēmu saražot divtik aplokšņu, kurās salikt to partiju biļetenus, kam pēc “saimnieka” plāna ir jāuzvar vēlēšanās.

Kad tuvojas vēlēšanu noslēgums un ir uzzināts vēletāju skaits šajā iecirknī, atbilstošs skaits biļetenu tiek iemests alternatīvajā urnā, tā tiek aizplombēta un ar dažādu psihotriku palīdzību iecirkņa vēlēšanu komisijas klātbūtnē veikli apmainīta. Noviltot vēlēšanu komisijas parakstus kārtīgam profesionālim arī ir sīkums.

► 6. lpp.

2.MAIJĀ LAIKRAKSTAM DDD VIENS GADS!

Līga MUZIKANTE
galvenā redaktore

DDD redakcija sirsnīgi sveic savus lasītājus laikraksta iznākšanas 1. jubilejā! Atgādināsim, ka 2002.gada 2.maijā Latvijas Nacionālā fronte sāka izdot avīzi. Pirmajam numuram nosaukums bija **Akmens**, bet nākamajiem – **DDD** jeb **Deokupācija, Dekolonizācija, Debolševizācija**. Gada laikā ir iznākuši apaļi 30 numuri, šis ir **31**.

Daudzi mums jautā, kur ņemam līdzekļus, lai izdotu avīzi? Atbildam: galvenokārt, paši no savām kabatām! Tomēr liels paldies arī mūsu ziedotājiem – īpaši, **Kārlim Rebiņa** kungam, kura sirds deg mīlestībā pret savu tautu, tādēļ viņš atbalsta **DDD** nozīmi latviešu tautas izglītošanā. Priecāsimies, ja ziedotāju kļūs arvien vairāk. Tas dos mums iespēju plašāk izskaidrot latviešu tautai vissvarīgākos jautājumus, par kuriem rakstām savā avīzē. Aicinām iepirkt **DDD** numuri, tostarp arī iepriekšējos numurus) un izdalīt vai pārdot citās Latvijas lielākajās pilsētās, mazpilsētās un laukos. Tas vēl vairāk veicinās latviešu tautas Ceturto Atmodu, sniedzot informāciju par noklusēto un stiprinot mūsu kopīgo gribu kļūt brīviem. Sirsnīga pateicība tiem aktīvajiem atbalstītājiem, kuri laikrakstu regulāri izplata **Latvijas Radio, Televīzijā, Preses namā** un citās iestādēs!

Esam ievērojuši, ka pret **DDD** cilvēki vienaldzīgi nepaliek, jo mēs savos rakstos parādām valdošā 4.maija jeb kangaru-pedekrastu režīma kroplo seju. Daudzi dusmojas, citi izsaka skaļāku vai klusāku atbalstu. Tieši šā noziedzīgā režīma sagraušanas idejai, kas atnesis latviešiem brīvību no okupantu klātbūtnes un pasargās no pazušanas Bābeles tornī – Eiropas Savienībā, ir jāpūlē ap sevi latviešu tautu. Ikdienas dzīvē esam novērojuši, ka patiesībā vairumā latviešu sirdīs mīt ilgas pēc patiesas brīvības, kas kā dzīvsudraba lodītes tiecas viena ar otru vienoties. Tomēr daudz siržu klāj bailu putekli, tādēļ to pievilksmes spēks taisnīgumam un brīvībai ir mazinājies. Mēs vēlamies iedrošināt! Jo cilvēka necienīgi ir dzīvot bailēs un ļauties, ka dažādi riebekļi, mūsu tautas nīdēji “kāpj mums uz galvas”. Tādēļ mēs savā laikrakstā mazāk gremdējamies atmiņās, bet virzām enerģiju uz nākotni, lai latvieši beidzot uzvarētu paši savu glāvēumu, nodevīgumu, iztapību un kūtrumu.

Apustulis Pāvils ir teicis: “Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla! Tad svinēsīm svētkus ne ar veco raugu.” Korānā ir teikts: “Pasaules tautas, atbrīvojieties no visām važām, ja gribat saņemt Apmetni, ko jums sagatavojis Dievs.” Tādējādi visās tautās ir dzīvs pamudinājums uz nākotni, uz brīvību, uz savu gara spēka apliecināšanu. Tikai tautu nacionālā apzināšanās spēj stāties pretī **melno ložu** graužošajam paverdzināšanas plānam, kurš aprakstīts *Cionas gudro protokolos*. Turklāt atcerēsimies, ka tauta, kura pati cīnās par brīvību no **pasaules varētajiem** būs garīgi vienota un atbalstīs citas tautas, kuru mērķi ir līdzīgi. Pat krievu tautā atrodas arvien vairāk cilvēku, kuri spēj saprast latviešu tautas nepieciešamību atbrīvoties no krievvalodīgo okupantu neciešamās klātbūtnes. Dekolonizācijas ideja izsauc naidu un agresiju tikai garīgi samaitātos, degradētos un domātmazspējīgos cilvēkos. Ne tikai latvieši vēlas dzīvot atsevišķi no krievvalodīgajiem, bet arī gudrs okupants savas sirds dziļumos izjūt vainas apziņu.

Tas, ka latviešu tautai nepieciešamie jautājumi ar **DDD** palīdzību kļūst arvien populārāki, liecina daudzās vēstules, kuras raksta ne tikai latvieši. Pagājušo nedēļu saņēmām vēstuli, kuras autors Vadims K., pēc visa spriežot, ir no jauktas ģimenes. Vēstule liecina par taisnīguma izjūtu. Aicinām lasītājus iepazīties ar to:

Cienījamais Aivar Gardas kungs!

Man ir liels prieks redzēt Latvijas Nacionālās frontes darbību Latvijā. Tāpat arī Jūsu politisko cīņu. Es ar apdomību piekritu Jūsu viedoklim par okupēto un kolonizēto Latviju zemi un vaļsirdīgi atbalstu kaujas triecienu pret tumšajiem spēkiem.

Dzīves būtība man rada nepieciešamību piedalīties deokupācijas procesā, kā pamatojumu savām tiesībām. Lai plānotu tālāku dzīvību vai nāvi, es par savu godu uzskatu atmaksāt bezkaunīgos parādus.

Ja Jūs vadāt apkarošanu pret komunistiem, komjauniešiem, homoseksuālistiem, prostitūtām, kas labiekārtojušies Latvijā, tad Jūs patiešām esat drosmīgs vīrs.

Ar cieņu **Vadims K.**

Laikraksts **DDD** Reg.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2003
Tirāža 5 000 cena 0,20 apjoms 2 x A 2
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE** (Reg.Nr. LV 40008033014)
Norēķinu konts: Hipotēku un zemes banka;
Konts: LVL – 1000-054029-001; USD – 1000-054029-002
Galvenā redaktore: **Līga Muzikante**
Redaktora vietniece: **Liene Apine**
Pasta adrese: **Lubānas iela 6, dz.4, Rīga LV-1019**
Interneta adrese: **www.latvians.lv/nmln**
E-pasts: **Inf@inbox.lv**
Iespiests: SIA “LAPA”, Valmieras tipogrāfija;
Valmierā, A. Upīša ielā 7
Ofsetiespiedums

KAS IR KAS? KĀ ATPAZĪT KRĀPNIEKUS

KOKNESIS

grāmatas “Tautu tiesības” autors

Ja “Eiropas kopiena” ir izlaidusi savu valūtu, ko dēvē par “eiro”, tad ar tādām pat “tiesībām” to pašu joku var izstrādāt jebkura organizācija, kā piemēram NATO, un izlaist savu “nato” valūtu, vai arī ANO “naudu” – “ano”, tāpat kā jebkura nevalstiska vai pārvalstiska organizācija.

“Eiropas kopiena” jeb “Eiropas savienība” sevi apvieno vienīgi dažādu nozaru monopolus: “Eiropas ogles”, “Eiropas tērauds”, “Eiropas kodolpētījumu centrs” utt... Tas nozīmē to, ka “Eiropas kopiena” ir vienīgi mafiozo monopol-uzņēmēju apvienība – starptautiska noziedzīga organizācija, kas ir pārkāpusi “pretnopolu Likumu”, kas ir juridiskā spēkā tajās valstīs, kuru uzņēmēji izveidojuši šo starptautisko monopolu apvienību. Un šī “Eiropas kopienas” monopolu apvienība ir vērsta pret to valstu tautām, kuru valstu uzņēmēji piedalās šajās monopol-apvienībās.

Bet valūta jeb valsts nauda ir vienīgi valsts likumīgās tiesības.

Neviena valūta nepastāv bez savas valsts, tāpat kā neviena valsts nepastāv bez savas valūtas.

UN TAS IR VISS!..

Tas ir juridiski tiesisks pierādījums, ka “eiro” nemaz nav likumīga valūta, bet gan mafiozo monopol-uzņēmēju sadrukāta “spēļu nauda”, ko tie ir “iešmugulējuši” Eiropas kopienas monopol-uzņēmēju piederības valstīm to isto valstu valūtu vietā, lai iznīcinātu savu piederības valstu valūtas, kas ir visu valstu **valstiskuma pamats**. Ar to tika pārkāpti šo valstu Likumi, kas stingri aizsargā savu valstu valūtas, kā arī tika pārkāptas šo valstu Satversmes jeb Konstitūcijas.

Nevienas neatkarīgas valsts Satversme jeb Konstitūcija nepieļauj savas valsts patstā-

vības un neatkarības zaudēšanu, to pievienojot kādai ārvalstij vai ārvalstu savienībai ar kopīgu valdību un virsvadību, kuras juridiskā un faktiskā pakļautībā nonāk šīs neatkarīgās valstis un to saimniec-
tautas.

Jautājums: “Tā kā valūta ir vienīgi valsts tiesības, tad kāpēc “Eiropas kopienas” izveidošanas plānotāji negāja vienīgo likumīgo ceļu un nenodibināja “Eiropas Savienotās Valstis”, kam tad būtu juridiskas tiesības izlaist savu valūtu “eiro”?”

Vai tiešām šiem “Eiropas gudrajiem” tas nebija zināms? Atbilde: “Bija gan zināms, bet “gudrie” savus plānus nevar pa taisnu ceļu piepildīt, bet vienīgi pa aplinkus ceļiem ar lielu viltību un krāpšanu”:

1) Pirmkārt – neviena Eiropas valsts saimniec-
tauta nepiekrīt zaudēt savu valsti, savu valsts kopīpašumu, savu valstisko neatkarību un arī savu brīvību vienīgi tādēļ, ka noziedzīgam monopol-grupējumam tas būtu izdevīgi, nodot savas valstis un to saimniec-
tautas “Eiropas kopienas” mafijai, lai visas saimniec-
tautas padarītu par “Eiropas kolhoza” “brīvā darbaspēka tirgus precī” – par darba vergiem.

2) Otrkārt – nevienas valsts Satversme jeb Konstitūcija nepieļauj valsts nodevību, valstiskuma sagraušanu un neatkarības zaudēšanu.

3) Treškārt – nevienas valsts Satversme jeb Konstitūcija neparedz neatkarīgās valsts pievienošanu vai savienošanu ar citām ārvalstīm (izņemams ir tikai b.J.Bojāra “LR Satversmes jaunajā “projektā”, kas paredz valstiskuma juridisku iznīcināšanu).

4) Ceturkārt – nevienas neatkarīgas valsts Likumi nepieļauj savas valsts valūtas iznīcināšanu vai zaudēšanu, lai to aizvietotu ar citas ārvalsts ofi-

ciālā valūtu, nemaz nerunājot par “Eiropas kazino” spēļu naudu jeb “eiro-fīškām”, kas būtu jāpieņem istas valūtas vietā.

Kas no tā izriet?

No tā izriet juridiski pamatots secinājums un atziņums, ka ir notikusi **globāla mēroga krimināla krāpšana**, uzspiežot “Eiropas kopienas” KAZINO “spēļu naudu” – “eiro-fīškas” – visām upur-
valstu saimniec-
tautām ar milzīgiem meliem un krāpšanu, ka tās nezaudēs savu valstiskumu, ka tās nezaudēs pilnībā savu neatkarību (Kā to par “Eiropas kopienas” naudu cenšas iepresēt latviešu tautas smadzenēs. Bet neatkarība tāpat kā dzīvība – vai nu tā ir, vai nu tās nav – nedalās par procentiem – daži procenti ir, vai daži nav), ka tās nezaudēs savu saimniecisko patstāvību, ka tās nezaudēs savu nacionālo identitāti, ka tās nezaudēs savu valstu teritorijas, ka tās nezaudēs savus privāt-
īpašumus, ka to dzīves līmenis uzlabosies utt...
Aizliegts runāt un rakstīt, ka tie visi ir milzīgi meli un krāpšana, paredzot dažādus sodus – sākot no “goda un cieņas” aizskaršanas līdz pat “nacionālā naida kurināšanai”, lai aplūsinātu tos, kas nav vēl pazaudējuši veselo saprātu šajā “Eiropas kopienas” mafijas organizētās noziedzības nelikumību karuselī, kur “gudrie” tik aplam veikli sagrozījuši nabaga “lētticīgajiem” bezsmadzeņu galvas.

Un, kas šo vērienīgo globāla mēroga krāpšanu izplānoja? Kam pieder tik blēdīgas un noziedzīgas smadzenes? Tas pieder “izredzētai tautai”, kam arī pieder 80% no visas pasaules kapitāla.

Anti-pasaules vēsturiskā pieredze liecina, ka lielo lau-

piņā valstu pārvaldnieki vispirms iekaroja nolūkotās upur-
valstis, tad izlaupīja šo valstu saimniec-
tautu bagātības, tad atņēma un iznīcināja to nacionālās valūtas, lai to vietā uzspiestu savu laupītāju-
valstu naudu, kas tās padarīja atkarīgas no laupītājiem. Laupītāji noteica gan savas naudas vērtību, gan savu upuru mantu un preču vērtību, to cenas: laupītāju naudai vērtību paaugstināja, bet upuru mantas un preču cenu pazemināja, lai aplaupītu upur-
valstis. Tādā kārtā upur-
tautas pārtapa par laupītāju darba vergiem, kuru “darba algas” arī noteica paši laupītāji. Un viss tas skaitījās tīri “likumīgi”, jo upur-
valstu saimniec-
tautas piespieda “brīvprātīgi” pievienoties laupītāju-
valstu vergu pulkam.

Tikai “Eiropas mafija” šo pašu “procedūru” sāk no “otra gala”:

1) Uzpirkt un piekukuļot Eiropas valstu valdību ierēdņus, lai apvienotu monopolus, kas būtu tas **“idejiskais pamats”** “Eiropas kopienas” radīšanai.

2) Atcelt muitas upur-
valstu starpā – viena “ekonomiskā zona”.

3) Atvērt visas robežas upur-
valstu starpā – “brīvo darba vergu” neierobežota kustība visā “Eiropas kopienas” teritorijā, darba un maizes, labāku izdzīvošanas apstākļu meklējumos, kas vergos “izredzētās tautas” labā un vairošas tās bagātību.

4) Sadrukāt “Eiropas kopienas” kazino “spēļu naudu” jeb “eiro-fīškas”, lai to iešmugulētu upur-
valstu nacionālo valūtu vietā.

5) Uzspiest visu upur-
valstu saimniec-
tautām “Eiropas mafijas” viltus “Parlamentā” virskundzību, “Eiropas komisāru” “noteikumus”, **kas ir “Eiropas mafijas” totāla diktatūra** – tā nosaka un ierobežo jebkuru saimniecisko darbību, noliedz visu upur-
valstu tautu likumīgās tiesības: uz neatkarīgu pašpārvaldi, uz pašnoteikšanos, uz

CIONAS GUDRO PROTOKOLI

3. Turpinājums Sākums iepriekšējos numuros

3.18. Ķēniņš no Gudro asinīm

Sākot ar šo brīdi, mēs vedom tautas no vienas vilšanās savās cerībās uz nākamo, lai tās no mums novērstos un uzgavilētu valdniekam no Gudro asinīm, kuru mēs pasaulei esam sagatavojuši.

3.19. Gudro nepieejamais stāvoklis

Patlaban kā pasaules vara mēs esam neievainojami, jo, tiklīdz viena valsts mums uzbrūk, citas nostājas mūsu pusē. Mūsu nepieejamo stāvokli stiprina lētticīgo bezgalīgais zemiskums, jo viņi rāpo varas priekšā, pret vājo ir nežēlīgi, kļūdas bez žēlastības nosoda, turpretim noziedzniekus tiesā iecietīgi, brīvas sabiedrības kārtības pretrunas negrib pieņemt, bet pateicīgi, līdz mocekļa nāvei panes no pardošas kundzības kāres izrietošu vardarbību. Viņi pacieš, ka tagadējie diktatori, minis-

tri un palātu prezidenti nelietīgi izmanto varu, kaut gan par vismazāko no šādiem pārkāpumiem nocirstu galvu divdesmit ķēniņiem.

3.20. Gudro savienību uzdevumi

Ar ko izskaidrojama šī nozīmīgā parādība, šī nekonsekventā masu izturēšanās pret vienādiem notikumiem? Tā izskaidrojama ar to, ka šie diktatori liek saviem priekšstāvjiem iedvest tautām, ka viņi valstīm kaitē ar nolūku un augstāka mērķa labad... Šis mērķis esot vispārēja tautu labklājība, cilvēku flaternizācija (sabrājošana), savstarpējās saistības (solidaritāte) un vienlīdzība. Protams, tām netiek teikts, ka šai apvienošanai jānotiek, tikai nostiprinot mūsu kundzību! Tādā kārtā tauta notiesā taisnos, bet vainīgos atstāj nesodītus; tā ļauj savai arvien vairāk un vairāk pārliecināt, ka var izdarīt visu, ko vien grib.

Tādos apstākļos tauta iznīcina katru mierīgas attīstības iespēju un ar katru soli izsauc tikai jaunas nekārtības.

3.21. Brīvība

Vārds “Brīvība” grūz cilvēku sabiedrību cīņā pret visām varām, Dievu un dabas spēkiem. Tiklīdz būsim ieņēmuši troni, mēs šo vārdu izsvītrosim no cilvēces vārdnīcas, jo tā ir lopiska spēka substance, kas pārvērs masas asinskāros zvēros. Ir zināms, ka šie zvēri krit miegā, tiklīdz ir baudījuši asinis, tad viņi viegli ļauj sevi saslēgt ķēdēs. Taču, ja viņiem nedod dzert asinis, viņi neguļ, bet cīnās tālāk.

4. nodaļa

4.1.Republikas attīstība

Katra republika iziet vairākas attīstības pakāpes. Pirmais posms līdzinās aklā kustībā pirmajā dienā, kad tas grīlojas pa labi un pa kreisi. Otrais posms ir tautu radīšanas (demagoģijas) laikmets, kas rada anarhiju. Tā neizbēgami ved pie despotisma, kas vairs atklāti un likumīgi netiek atzīts un tāpēc nenes nekādu atbildību. Turklāt lieta vairāk grozās ap neredzamu un nezināmu va-

ru, ap slepenu savienību, kura strādā apslēpti un tādēļ līdzekļu izvēlē nav spiesta sev uzlikt nekādus ierobežojumus, kura visur izvirza savus priekšstāvjus un no viņu biežās maiņas necieš zaudējumus, bet gan iegūst pelni; tā, starp citu, izpaužas tādējādi, ka šai slepenajai savienībai nav sava nauda jātērē, lai atļautu par ilggađīgu kalpošanu.

4.2. Gudro darbība “neiesvaidīto” pasaulē

Kam gan būtu pa spēkam gāzt šo neredzamo varu? Tā ir mūsu varas raksturīga pazīme! Arējā (profanā) darbība ir vērsta uz to, lai mūsu varu un tās mērķus aizplīvurotu; mūsu kara plāns, pat mūsu varas sēdekļi tautām vienmēr paliks apslēpti.

4.3. Brīvība un ticība

Arī brīvības ideja varētu būt nekaitīga; valsts dzīvē tā varētu, nenodarot ļaunumu tautu labklājībai, darboties (būt aktīva), ja balstītos uz ticību Dievam un tuvākā mīlestību, ja turētos tālu no visām domām par vienlīdzību, ar kuru ir pretrunā dabas spēki, kas balstās uz

nacionālo neatkarību un citām ANO statūtos noteiktām pamattiesībām.

Secinājumi.

Tas visā pilnībā atgādina kaut ko **loti, ļoti pazīstamu**: “Kremlja vergturu impēriju”, “Kremlja brīvā darbaspēka kustību” pa visu “Kremlja-kopienas” jeb “savienības” teritoriju tādos apmēros, **ka vēl tagad “brīvais darbaspēks” nevar atrast savas piederības valstis un ir pazaudējis savu nacionālo identitāti**, Kremlja pārvaldes virskundzību, Kremlja komisāru varu un despotisko diktatūru, muižu atcelšanu, robežu atvēršanu “republiku” starpā, nacionālo valūtu iznīcināšanu un **vienotas naudas uzspiešanu, vienotas “ekonomiskās zonas” un “padomju tautas” – beztautības darba vergu masas izveidošanu, vienotu PSRS “pilsonību”**.

Ari “Eiropokopienai” ir paredzēta vienota **“Eiropopilsonība”**. Kā divas “ūdens lāses” jeb “dvīņu māsas” ir “Eiropokopiena” un “Kremlja-kopiena”.

Pārdomām: – Tā kā “Eiropamafija” nevarēja iet likumīgo ceļu, tā bija spiesta ķerties pie visādām blēdībām, lai apkrāptu visas Eiropas valstu tautas, kā to paredz “Cionas gudro protokolī”, kas ir visos sīkumos izstrādāts plāns, kā iznīcināt visas kristīgās valstis, atverot to robežas, sapludinot kopā gan rases, gan tautas vienā kopīgā darba vergu masā, ko pārvaldīs “ķēniņš no “gudro” asinīm”, visu tautu īpašums tiks nospiests un piederēs “Gudrajo” Ķēniņam, visas tautības būs nospiestas trūkumā, privātpašums tiks likvidēts, jo “gudrajie” necieš paēdušas tautas un strādniekus, jo bads vēl labāk nekā kapitāls dara paklausīgus visus bezsmadzeņu “lētticīgos” (kristīgos), kas daudzu gadsimtu laikā nav atklājuši šo “cilvēces paverdzināšanas plānu”, kuru izstrādājuši “Cionas gudrie”. Tas ir viss.

Kas ir kas?

Zināšanai un saprašanai

1) “Eiropas Savienotās Valstis” ir jau paredzētas “Cionas gudro” plānos, jo ir paredzēta

“Eiropas Savienības” pilsonība, kas nav iespējama bez “Eiropas Savienoto Valstu” nodibināšanas.

2) Tas ir pierādījums, ka visas Eiropas upur-valstis tiks likvidētas.

3) “Eiropas Savienoto Valstu” nodibināšana ir tikai starpta posms, lai gala rezultātā nodibinātu “Vispasaules nelišu valsti”, ko nošifrē kā “Pasaules Demokrātisko Republiku”, kur valdīs tāds “miers un taisnība”, kāds ir ieprogrammēts “Cionas gudro protokolos” – pasaules mēroga nelišu visaptveroša vara un virskundzība, terors, despotisms un “lētticīgo” beztiesība.

4) Viss privāt-īpašums tiks likvidēts, lai visu tautu īpašumi nonāktu “gudrajo” nelišu Ķēniņa valdījumā.

5) Neliši būs privilēģētā stāvoklī, jo viņu vietā strādās visa paverdzinātā cilvēce, visi paverdzinātie “lētticīgie” (kristieši).

6) Tās tautas un tās valstis, kas negribēs pakļauties nelišu virskundzībai, tiks iznīcinātas, kā to paredz “Gudro protokolī”. Tāpēc viņi grib noorganizēt Trešo Pasaules karu zem šifra “pret-terorisma karš”, lai iznīcinātu jau savlaicīgi visas musulmaņu un citas valstis, kuras šie neliši ir ievēduši savu “ienaidnieku” sarakstos. Protams, ka “gudrajie” savā vietā sūta karot bezsmadzeņu “lētticīgos”, lai tos apkautu kara laukos, un tādējādi samazinās to dabīgo ienaidnieku – “lētticīgo” dzīvais spēks.

7) Lai apmūļķotu Eiropas valstu upur-tautas, tika iztaisīta “Eiropokopiena”, zem kuras ir paslēpta “Eiropas Impērija”, upur-tautām tika rādīta **nereāla “labklājības augšupeja” un “paradīze zemes virsū”**, ja tās pašas labprātīgi ielēks “Bedrē”, kuras dibenā nolikta kārdinoša “ēsmā”. **Jautājums: Vai vēl ir iespēja upur-tautām izlēkt no “Bedres”, iekams “Eiropogudro” mafija nav uzlikusi “Bedrei” vāku?**

Atbilde: Vēl ir iespēja, iekams “Eiropamafija” oficiāli nav noformējusi “Eiropas Savienotās Valstis”. Tikai kavēties nedrīkst, jo līdzko “Eiropamafija” jutīs briesmas, ka laupījums var izslidēt no nagiem, tā

sāks drudzaini darboties, lai ātrā tempā paspētu uzlikt “Vāku” – deklarēt “Eiropas Savienoto Valstu” nodibināšanu.

Kas jādara?

1. Visu upur-valstu tautām savos referendumos jāpieprasa savu nodevīgo valdību atkāpšanos.

2. Jāpasludina Eiropas Savienība ārpus likuma, kā organizētā noziedzība.

3. Jāieceļ visu Eiropas valstu Pagaidu Valdības, kas anulēs visus prettiesiskos līgumus un darījumus, kas noslēgti ar “Eiropamafijas” viltus “Parlamentu”. Jāatceļ visi “Noteikumi”, ko safabricejuši “Eiropokomisāri”.

4. Jāatjauno savu valstu nacionālās valūtas, bet “eiro-fišķas” jānosūta atpakaļ gudrajo bankām.

Lūk, tā tās lietas jādara, lai izlēktu no šo nelišu izraktās “Bedres”, kur tie izplānojuši aprakt kristīgo valstis un to saimniek-tautas. Vai tām tiešām smadzenēs ir ielaists “smadzeņu AIDS vīruss”, ka tās nesaprot, ko šie sātanisti – cilvēces ienaidnieki ar tām dara?!

Zināšanai un saprašanai

Kā tiek sagrautas etnisko saimniek-tautu nacionālās valstis.

Ikvienā valstī nacionālā valūta ir tas standarts jeb etalons, ko ņem par pamatu attiecībās ar citu valstu valūtām, nosakot šo ārvalstu valūtu vērtību attiecībā pret valsts nacionālo valūtu, kas paliek nemainīga. Ārvalstu valūtas vērtības kurss ir tas mainīgais lielums, kas mainās atkarībā no tā, kā mainās to valūtu vērtība starp-valstis attiecībās politiskā ziņā, saimnieciskā ziņā, valūtu un akciju spekulācijās, dažādu krīžu un karu rezultātā utt...

Tātad ir standarts – katras valsts nacionālā valūta un mainīgais lielums – citu ārvalstu valūtas. **Un valsts nacionālā valūta ir tik stabila, cik godprātīga ir valsts pārvalde un tās saimniekošanas prasme.**

Jautājums: – Vai bija nepieciešams iznīcināt to upur-valstu nacionālās valūtas, lai to vietā uzspiestu vienu viltus naudu – “eiro-fišķu”?

Atbilde: – Tas tika izdarīts, lai sagrautu visu “Eiropokopienas” upur-valstis un to saimniecības.

Kāds ir pamatojums?

Nevienā Eiropas valstī nav loģiska un ekonomiska pamata uzspiest kopīgu vienas vērtības valūtu, jo ikvienā valstī ir dažāds dzīves līmenis, dažāds saimnieciskais potenciāls, dažāds vērtību mērs.

Lai visām Eiropas valstīm varētu uzspiest vienu kopīgu valūtu, tad visu šo valstu nacionālajām valūtām pirms tam bija jābūt ekvivalentām, vienādām savā vērtībā – 1:1 – ar vienādu pirkatspēju un vienādu preču-materiālo segumu. Bet pasaulē nav divu vienādu valstu, nav divu vienādu tautu. Tas pierāda, ka kopīgās valūtas “eiro-fišķas” uzspiešana ir globālās noziedzības izplānots un organizēts kriminālnoziedzums pret visām “Eiropokopienas” upur-valstīm un to saimniek-tautām.

Ir pats pēdējais laiks atjēgties no krāpnieku uzspiestās masveida hipnozes, lai Eiropas tautas izrautos no globālās organizētās noziedzības lamatām.

Secinājumi:

1) Kopīgas vienotas valūtas ieviešanai Eiropas valstīs ar dažādiem saimnieciskiem potenciāliem nav nekāda loģiska un ekonomiska pamata – tā ir krimināla politiska un ekonomiska diversija.

2) Pirms “referenduma” “par iestāšanos “Eiropokopienā” visām neatkarīgo valstu saimniek-tautām ir jāsarīko “referendums” par valsts nodevību, par valsts Satversmes pārkāpšanu, par neatkarības un valstiskuma zaudēšanu, par brīvības un nacionālās identitātes zaudēšanu, par valsts teritorijas un saimniek-tautas kopīpašumu nolaupīšanu un iztūrupēšanu, par nonākšanu mūža verdzībā. Bet visu valstu valdības šādas “referendums” nerīkos, jo tās jau ir saņēmušas savus Jūdāsu šķekļus par valstu un tautu nodevību. ❖

Aivars GARDA
Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs

BAILES

Pēdējā laikā mūsu avīzē tiek publicētas intervijas ar daudziem sabiedrībā pazīstamiem cilvēkiem. Šā numura sagatavošanas laikā es iepazinos ar Lienas Apines sarunām ar Induli Zāliti un Gundaru Āboliņu. Šajā sakarā ir patīkami konstatēt, ka ne no viena neesam dzirdējuši, ka Latvijas dekolonizācija nebūtu vajadzīga. Visi atzīst, ka tā ir nepieciešama, tomēr nesaprot, kā to varētu veikt.

Nerunājot par kādu cilvēku konkrēti, tomēr lasītāji spēj novērtēt, ka vairums sabiedrībā pazīstamo cilvēku izteikumos ir jaušamas bailes. Cilvēks var būt drosmīgs citās jomās – jau kopš bērnības nebaidīties no tumsas, no augstuma, nebaidīties strādāt bīstamu darbu, piemēram, par miesassargu, bet viņš līdz nāvei baidās no sabiedriskās domas nosodījuma. Viņš prāto: **“Ko cilvēki par to teiks?”**, **“Ko teiks priekšniecība?”**

Atcerēsimies, ka mēs visi dzīvojam Antikrista pasaulē, kurā valda Antikrista miers, kārtība un netaisnīgums. Līdz ar to ikvienu Taisnīguma paušanu ir nostāšanās pret Antikrista pasauli, kura, protams, sāk izmantot visus savā rīcībā esošos līdzekļus un iespējas – valsts varas aparātu, sabiedrisko domu, presi – godīgu cilvēku nosodīšanai, nomelnošanai, lai uz viņu apkārtējie sāktu šķībi skatīties, aprunātu un izsmietu. Kā spilgtu piemēru varu minēt dažādu *dunduku* uzbrukumu kardinālam Pujatam un arhibīskapam Vanagam laikā, kad viņi sāka uzstāties pret homoseksualismu un piedalījās “Viedas” izsludinātajā konkursā. Daudzi sabiedrībā populāri *dunduki*, sviedriem vaigos, pūlējās iestāstīt, ka vispār jau garīdzniekiem ir tiesības piedalīties konkursos, kurus izsludinājuši šie paši *dunduki*, bet ne jau nu Garda...

Šajā numurā publicētajā intervijā Indulis Zālīte pasaka, ka valdošā režīma pēdējā iespēja kaut kādā veidā nomelnot cilvēku, kura politiskie uzskati vai rīcība nepatīk, 99,9 procentos gadījumu ir viņa apsaukšana par *čēkistu*. Tādēļ es aicinu visus tos provokatorus un idiotus, kuri mani saukā par *čēkistu*, iepazīties ar šo interviju. Lai arī citi lasītāji, kurus cenšas samulsināt šie nomelnotāji, to saprot un tā arī viņiem pasaka: **“Tu esi idiots vai provokators!”**

Daudzi brīnās, kāpēc mēs tik daudz liekam cerības uz Drošības dienestiem Ceturtās Atmodas veiksānā - tie taču ļoti aizstāv valdošo režīmu? Bet pat PSRS Drošības komitejā, kā atzīst arī I.Zālīte, ir strādājuši gudri cilvēki. Tāpēc es domāju, ka arī mūsu Drošības dienestos – SAB, Armijas izlūkdienestos un Drošības policijā – ir pārsvarā intelligenti un izglītoti darbinieki, un tikai neliela daļa *dunduku* ļaunās “smadzeņu skalošanai”. Esmu pārliecināts, ka Drošības dienesti ļoti labi izprot, ka dekolonizācija ir **vienīgais** reālais un pareizais risinājums Latvijai. Mums ir informācija, ka viņi ļoti labi arī apzinās, ka citu valstu Drošības dienestos arī ir gudri cilvēki, kas saprot, ka tāda situācija, kāda ir šobrīd, vairs nevar turpināties, un kaut kas ir steidzami jādara. Viņi jau ir pareizi novērtējuši, ka mazāk sāpīgi būs tad, ja paši sāks veikt vajadzīgos pasākumus Taisnīguma atjaunošanai. Citādi viss tiks novests līdz tādām stāvoklīm jeb “klinķim”, ka to atrisinās pati Daba ar kataklizmu palīdzību. ❖

Latvijas Nacionālā fronte un Latviešu partija izsaka sirsnīgu pateicību visiem, kuri ir ziedojuši naudu Aivara Gardas aizstāvībai pret kriminālvajāšanu, kuru safabricejuši latviešu tautai naidīgie spēki valsts pārvaldes struktūrās, tostarp – prokuratūrā un Drošības policijā!

Latviešu partija

aicina ziedot un atbalstīt AIVARU GARDU pret viņu safabricētajā kriminālvajāšanā, iemaksājot naudu

Aivara Gardas atbalsta fondā:

Latviešu partija

(Reģ.Nr.90001396729)

Unibankas Rīdzenes nodaļa

Kods: UNLA LV2X

Konts: 50001598530

(ar norādi – Aivaram Gardam)

pakļautības likumiem. Pastāvot tādai ticībai Dievam, tauta ļautos, ka to vada garīdznieki,– mierīgi un pazemīgi tā ietu savu dvēseļu ganu vadībā un mierīgi pakļautos Dieva noteiktai laimes mantai sadalīšanai. Šā iemesla dēļ mums jāiznīcina ticība Dievam, no lētticīgo dvēselēm jāizrauj katra doma par Dievu un Svēto Garu un tā jāaizstāj ar daudzskaitlīgiem aprēķiniem un miesas vajadzībām.

4.4. Pasaules konkurence tirdzniecībā un amato. Spekulācija

Lai lētticīgajiem nedotu laiku pārdomām un novērojumiem, viņu domas mums jāvērs uz tirdzniecību un amatiem. Tad visas tautas meklēs peļņu un neredzēs savu kopējo ienaidnieku! Lai brīvība lētticīgo sabiedrību galīgi sašķeltu un likvidētu, amati jāpādara par spekulāciju objektu. Tas novedīs pie tā, ka bagātības, kuras industrija atkarojusi zemei, pāries no lētticīgo rokām spekulantu kabatās, tas ir, mūsu kasēs.

4.5.Zelta pielūgšana

Maksimāli sasprindzinātā cīņa par virskundzību saimnieciskajā dzīvē un tirgus sa-

tricinājumi radīs pieredzējušu, aukstu, bezjūtīgu sabiedrību; tas pat jau ir noticis. Šī sabiedrība jutīs pilnīgu apātiju pret augsto valsts mērķu un reliģiju. Tās vienīgais padomdevs būs aritmētika, tas ir, zelts! Zeltu tā pielūgs kā īstu elkdievību attiecībā uz baudu, kuru tas var dot. Ja tik tālu būs nonācis, tad zemie slāņi vairs nekrās bagātības, bet aiznaida pret augstākajām sabiedrības šķiram sekos mums, alkdami pēc varas, pret mūsu konkurentiem, tas ir, pret izglītotajiem!

5. nodaļa

5.1.Lielāka vienība pārvaldē

Kādu valsts konstitūcijas formu var dot sabiedrība, kurā valda korupcija, kur tikai ar veikliem, blēdīgiem paņēmieniem var tikt pie bagātības, kur plaukst izlaide, kur tikumību var uzturēt tikai ar stingriem likumiem, bet nekādā ziņā ar principiem, kuriem ļaudis labprātīgi sekotu, kur tēvijas mīlestību un ticību Dievam noslēpē kosmopolitiska pārliecība? Šādas sabiedrības konstitūcija var būtīties tikai uz despotismu, kuru es jums attēlošu vēlāk. Mēs radīsim kompaktāku

pārvaldes aparātu, lai ar tā palīdzību visu varu koncentrētu mūsu rokās. Visas mūsu padoto valsts dzīves nozares kā mašīnas gaitu mēs regulēsim ar jauniem likumiem. Šie likumi maz pamazām nobīdīs pie malas visus atvieglojumus un brīvības, kuras lētticīgie ir pielaiduši. Mūsu vara izpaudīsies neierobežotā despotismā; katrā laikā un visās vietās tam jābūt spējīgam neapmierināto pretestību salauzt pašā iedīglī. Varētu iebilst, ka despotisms, par kuru es runāju, neļaujas apvienoties ar mūsu laika progresu. Es tomēr jums pierādīšu pretējo.

5.2. Kā Gudrie tika pie varas

Kamēr tautas uz saviem prinčiem vēl skatījās kā uz Dieva gribas izpaušmi, tās labprāt pakļāvās ķēniņu valdībai. Bet, kad mēs tām iedvesām ideju par viņu pašu tiesībām, tās sāka saskatīt ķēniņos tikai vairs vienkāršus mirstīgos, “caur Dieva žēlastību” viņi zaudēja tautu acīs katru nozīmi. Kad mēs tam bijām laupījuši ticību Dievam, kroņa vara noslīga uz ielas. Te mēs to kā publisku īpašumu uztverām.

Turklāt mēs esam lieli

meistari apstrādāt masas un atsevišķas personības vārdos un rakstos, ar veiklām manierēm un visādiem līdzekļiem, par kuriem lētticīgajiem nav nekādas nojausmas, vadīt tās pēc mūsu gribas. Mūsu pārvaldes mākslas pamatā ir visasākā novērošana un sašķelšana, analīze, kas balstīta uz tādiem argumentācijas smalkumiem, ka nevienam nevar ar mums sacensties. Arī mūsu politisko plānu metos, mūsu slepeno apvienību noslēgtībā un varā nevienam nevar ar mums mēroties. Tikai jezuīti varētu ar mums salīdzināt. Taču mēs pratām mūļķīgo masu acīs viņus pazemināt, jo viņi veido redzamu korporāciju, bet mēs paši ar savu slepeno korporāciju palikām ēnā. Turklāt – vai pasaulei nav vienalga, kas to pārvalda: katoļu baznīcas galva vai despoti no Gudro asinīm? Mums, Gudrajiem, tas katrā ziņā nav vienalga.

Turpinājumu lasiet nākamajā numurā!

PASAULES ZIŅAS

BAGDĀDES KRIŠANA BIJA *DARĪJUMS*

Valdis JANSONS

Informācija, kuru avīze *Al Bawaba* nesen uzzināja no jordaniešiem, kas atgriezušies mājās no Irākas pēc tam, kad viņi tur kā brīvprātīgie bija piedalījušies cīņās, izgaismo dažus aspektus iespējamajam darījumam, kas varētu būt ticis noslēgts starp irākiešu Republikāņu gvardes komandējošo ģenerāli Al-Tikriti un ASV armiju. Varbūtējā vienošanās veicināja koalīcijas spēku pakāpenisku Bagdādes “ieņemšanu” apmaiņā pret komandējošā drošību pēc tam, kad pēdējais “pārlicinājās” par to, ka viņa brālēns – Sadams Huseins – ir noslēdzis vēl lielāku “darījumu”, kas tāpat garantē viņa personisko drošību, ziņo izdevums *Jihad Online*.

Tas pats liecinieks avīzei *Al Bawaba* pastāstīja par nežēlīgo cīņu ar amerikāņu armiju, kuras dalībnieks viņš bija 9. aprīlī, kad irākiešu spēki atkāpās no savām pozīcijām, gan pašā Bagdādē, gan tās apkārtnē, saņēmuši pavēli pārtraukt pretošanos un izdot visus atlikušos arābu brīvprātīgos ASV armijai.

“Mēs bijām šokēti par Bagdādes negaidīto krišanu..., kuru mēs nekad nespējām iedomāties,” – teica viens no jordaniešu brīvprātīgajiem, bet otrs papildināja: “Visiem arābu kaujiniekiem, par kuriem iepriekšējais režīms ziņoja, ka viņu ir tūkstoši, nebija ne mazākā priekšstata par to, kas ap viņiem notiek, un, galu galā, katrs brīvprātīgais... centās glābties pats, izvairoties no amerikāņu armijas gūsta.”

“Vēlāk,” teica viens no brīvprātīgajiem, “viss sāka noskaidroties, un kļuva acīm redzams, ka starp amerikāņiem un Sadama brālēnu, ģenerāli Al-Tikriti, kurš komandē republikāņu gvardi Bagdādē, bija noslēgta vienošanās”. Ģenerālis bija atbildīgs par Bagdādes apbruņošanu un viņam vajadzēja uzspriecināt tiltus un noslēgt amerikāņu iebrucējiem visus iespējamus ceļus uz pilsētu.

Brīvprātīgie cīnījās vienatnē

Saskaņā ar vienu no liecībām irākiešu bruņotie spēki pameta Bagdādi 9. aprīļa agrā rītā. “Nebija ne Republikāņu gvardes, ne Sadama fidaīnu, ne arī kādu citu irākiešu daļu, kas ir atbildīgas par pilsētas aizsardzību. Amerikāņu iebrucējus nesagaidīja neviens bruņots cilvēks, izņemot tos arābu brīvprātīgos, kuri vēl bija palikuši... viņi izrādījās pamesti,” teica viens no modžahediem, “mūs atstāja bez aizsega... mūs pameta un mums pat uzbruka irākiešu armijas spēki, kas atkāpās.”

“Es pamodos 9. aprīļa rītausmā un konstatēju, ka irākiešu bruņotie spēki ir aizgājuši no savām pozīcijām, nebrīdinot arābu brīvprātīgos, kuri palika cīņu lauka priekšējās līnijās... lielākā daļa no mums bija no Sirijas, Ēģiptes, Jordānijas un Livānas,” teica jordaniešu brīvprātīgais. Viņš turpināja: “Par galveno arābu kaujinieku uzdevumu kļuva pašu glābšana, it sevišķi pēc tam, kad viņi atklāja, ka irākiešu zaldāti par vienu no sava iespējamā “darījuma” noteikumiem piekrituši šaut uz viņiem... tas, iespējams, notika dēļ amerikāņu bailēm sastapt līdzīgu “neorganizētu” pretošanos vēl kaut kur citur Irākā”.

Cits brīvprātīgais teica, ka viņš redzējis, kā Sadama fidaīni “bēg, atkāpjoties no savām pozīcijām”. Viņš piebilda, ka “nevarēja noticēt savām acīm, kad ieraudzīja, ka irākiešu zaldāti šauj uz arābu brīvprātīgo grupu, kura atradās pozīcijās netālu no kāda tilta un nogalina daudzus no viņiem”. “Kopumā vērtējot,” viņš paziņoja, “lielāko daļu arābu brīvprātīgo nogalināja vai nu amerikāņu vai irākiešu lodes. Izdzīvojušie palika saplosīšanai dažiem irākiešu iedzīvotājiem, kuri viņos saskatīja iepriekšēja režīma aizstāvjus.”

Al-Tikriti darījums

Lielākās daļas liecinieku stāsti ir ļoti līdzīgi cits citam. Visi tie – tikpat pārsteidzoši kā pati Bagdādes krišana 9. aprīlī. Saskaņā ar dažiem diplomātiskajiem avotiem, ir pieņakuši ziņojumi par augstā līmenī notikušām pārrunām starp amerikāņiem un abiem Republikāņu armijas līderiem, kā arī Sadama fidaīnu komandieriem, kuras notikušas vēl pirms kara, bez Irākas vadītāja, kā arī ziņas no viņa dēliem – Udaļa un Kusaja, kuri bija atbildīgi par šo lielo militāro kampaņu.

Ziņojumos bija precizēts, ka amerikāņu pārrunas ar ģenerāli Al-Tikriti nonākušas strupceļā. Tomēr, kad viņš zaudēja sakarus ar savu brālēnu (Sadamu Huseinu) pēc tam, kad tika paziņots par kādas celtnes bombardēšanu Bagdādē, kas it kā paņēma Sadama, kā arī viņa divu dēlu un citu tuvu personu dzīvības, Al-Tikriti nonācis pats pie saviem secinājumiem attiecībā uz Sadama atrašanās vietu. Kā tiek ziņots, Al-Tikriti nenoticēja amerikāņu informācijai – viņam bija aizdomas, ka Sadams ir varējis bēgt uz citu valsti. Vēl ģenerālis notikušo uztvēra kā rezultātu “darījumam” Krievijas un ASV starpā, kā rezultātā Sadams varēja atstāt Irāku kopā ar Krievijas vēstnieku, kas caur Siriju devās uz Maskavu.

Al-Tikriti bailes, ka viņš kļūs par “grēkāzi”, galu galā lika viņam atsākt pārrunas ar amerikāņiem, kā rezultātā arī “tika pārtraukta” apšaude abu pušu starpā un ģenerāļa komandētās Republikāņu gvardes daļas atbrīvotas no pienākuma turpināt cīnīties.

Pēc *Kavkaz-Center* sadarbības un masu saziņas līdzekļu nodaļas ziņām

ABSURDĀ ČEKOMĀNIJA

◀ 1. lpp.

– Zinātnieki ir pierādījuši, ka nācija var izdzīvot tikai tad, ja tā savā zemē ir vismaz 75% no visiem iedzīvotājiem. Ja pamatnācija ir mazāk kā 75%, tad valdībai ir tiesības pieņemt tādus likumus, kuri aizsargā pamatnāciju, kaut arī tie ir pretrunā ar starptautiskajām cilvēktiesību normām, līdz brīdim, kad tā savā zemē atkal ir 75%. Latvijā diemžēl valdība pieņem tikai tādus likumus, kas veicina latviešu kā pamatnācijas skaitlisko samazināšanos.

– Tā jau gluži nav. Latviešus aizsargā, piemēram, Pilsonības likums, Civildienesta likums – kopā apmēram astoņi tiesību akti.

– Pilsonības likums latviešus kā tautu neaizsargā, jo pilsonību var iegūt jebkurš okupants, ja viņš iemācās latviešu valodu un himnu. Arī Civildienesta likums latviešus neaizsargā, jo pilsonību dabūjušie okupanti var strādāt par ierēdņiem. Mums ir informācija, ka “jaunizceptie” pilsoņi – okupanti arvien vairāk izspiež latviešus no valsts iestādēm.

– Ja mēs runājam par šo iebrucēju statusu un cittautiešu masu, kura negrib runāt latviešu valodā, tad pat pasaulē šī problēma ir kļuvusi aktuāla sakarā ar pieaugošajām bēgļu plūsmām. Vācijā un Zviedrijā pēc Dienvidslāvijas kara ir izveidojusies līdzīga situācija kā Latvijā pēc 1990.gada. Arī tur sāk domāt, ka kaut kas nav tā kā vajag – valstī rodas cīttautiešu rajoni, veidojas specifiskas noziegumu jomas, cilvēki vairs nejutās droši utt. Šī situācija citās valstīs rada izpratni arī par notiekošo Latvijā.

Protams, ka kā galvenā prioritāte integrācijas procesā ir vienota valsts valoda. Kā argumentu, kādēļ ir vajadzīga valsts valoda, varu minēt pazīstamā zviedru sociāldemokrāta P.O.Enkvista teikto, ka jebkuras valsts demokrātijas pamats ir nacionāla valsts un demokrātijas izdzīvošanas priekšnoteikums ir nacionāla valsts. Kāpēc? Tāpēc, ka nav iespējama demokrātiska jautājumu izlemšana, ja cilvēks nesaprot, ko viņam prasa, ja viņš nav spējīgs iedziļināties jautājuma un problēmas būtībā un galu galā balso vai nebalso par to, ko nesaprot. Latvijā līdz šim šāds arguments vēl nav minēts. Tiek minētas kaut kādas abstraktas lietas, kā nācijas izdzīvošana utt.

– Man šķiet, ka jūs tikai meklējat attaisnojumu pašreizējai situācijai, lai mēs ar to samierinātos. Nacionāla valsts ir tad, ja pamatnācija, vēlreiz atkārtot, veido vismaz 75% no iedzīvotāju skaita.

– Neteicu, ka mums ar to jāsamierinās. Es nemeklēju attaisnojumu. Runa ir par to, kādā veidā mēs varam panākt pozitīvu risinājumu.

– Uzskatu, ka tas, kas pusē no Latvijas iedzīvotājiem, kuri pašreiz nerunā latviski, iemācīsies valsts valodu, latviešu tautai nav pozitīvs risinājums. Nav jau svarīgi, kādā valodā

runā, svarīgi ir tas, ko viņi runā un kāda ir viņu attieksme pret latviešiem un viņu noteikto kārtību savā zemē. Jūs nevarat noliegt, ka kolonisti šeit atrodas ne jau tādēļ, ka viņi mīl latviešu tautu, tās kultūru, ka vēl tai tikai labu, bet gan tādēļ, ka viņiem tas ir ekonomiski izdevīgi.

– Starp cilvēkiem, kas pēc padomju okupācijas palika

Indulis Zālīte: “99,9 procentos gadījumu apsaukšana par čekistu ir pēdējā iespēja kaut kādā veidā nomelnot cilvēku, kura politiskie uzskati vai rīcība nepatīk. Lai kā mums nepatīktu Valsts Drošības komiteja, atbildībai ir jābūt individuālai. Ja cilvēks nav nodarījis to, ko viņam kolektīvi mēģina “pie-rakstīt”, tad tā ir vienkārši muļķīga apsaukšanās, kura nereti var izraisīt pat traģiskas sekas.”

Latvijā, daļa ir militārpersonas, daļa ir to, kuri atbrauca, lai, kā savā laikā mēdza teikt, “stiprinātu Latvijas rūpniecību”. Tas radīja pilnīgi nenormālu demogrāfisko situāciju, pieauga noziedzība utt. Ja runājam par militārpersonām, tad tie ir stipri padzīvojuši pensionāri, kuriem faktiski nav nekādas iespējas ietekmēt Latvijas politiku. Protams, viņiem ir apvainojoši, ka tos vairs neved pie pionieriem, lai stāstītu, “kā mēs *tos tur...*”, kā mēs te kultūru atnesām...”

– Toties šie kolonisti ietekmē Latvijas sadzīvi, bet tas arī ir iekšpolitisks jautājums. Man šķiet, mums visvairāk jāuzsver tas, ka viņi mūs apvairo ar savu klātbūtni. Viņi ir mūsu vīru nodevības un glēvulības liecinieki, jo jebkuras tautas vīru uzdevums ir padzīt ie-naidniekus no savas valsts. Kā jums patīk okupantu prese, radio un televīzija?

– Par cīttautiešu jaunāko paaudzi es neesmu tik pesimistiski noskaņots, kā jūs. Viņi ir pragmatiskāki un jūt kaut kādu piederību Latvijai. Latvijas krieviskajā presē diemžēl ar retiem izņēmumiem dominē provokatīvas tendences, kas patiesībā vērstas uz etniskās spriedzes uzturēšanu.

– Bet ir veiktas aptaujas skolas vecuma jauniešu vidū, kuri neslēpj, ka viņiem nepatīk latviešu valoda. Domāju, ka daudzi no okupantu pēctečiem neatšķiras no pensijas vecuma militāristiem – okupantiem. Viņu intereses un vēlme dzīvot Latvijā ir balstīta uz pašlabuma gūšanu, vadoties pēc principa – *kur labi, tur Tēvija*. Tā ir piektā kolonna, kura iespējama Krievijas militāra

uzbrukuma gadījumā nostāsies pret latviešiem.

– Es tam īsti nepiekrītu. Domāju, ka ar cilvēkiem ir jāstrādā.

– Es redzu, ka “strādāts” tiek tikai ar latviešiem, iestāstot, ka viss ir kārtībā. No valsts oficiālās varas puses tiek darīts viss iespējamais, lai latvieši būtu pakļāvīgi un glēvi, lai viņi neiedomātos prasīt dekolonizāciju. Vai jūs kā

šiem vispār jādomā par okupantu un tikai pēc tam par savu labklājību? Jūs sakāt, ka dekolonizācija ir neiespējama, bet vai kāds valsts vadības līmenī to vispār ir mēģinājis darīt?

– Jums jau tas būtu labāk jāzina.

– Mums zināms, ka Latvijas valdība neko nav darījusi, lai veiktu Latvijas dekolonizāciju. Tieši tādēļ mūs pārsteidz šie paziņojumi, ka dekolonizācija ir neiespējama – neviens taču nav mēģinājis to realizēt dzīvē.

– Attiecībā par okupācijas seku novēršanu un ko šajā sakarā valsts tiešām varētu darīt, bet diemžēl nedara, ir – vajadzētu ieviest skaidrību, kas tad patiešām šeit notika. Nav veikti ekonomiskie aprēķini, ko Latvijai nodarījusi okupācija, nav zināmi to cilvēku vārdi, kuri veikuši noziegumus! Šeit es jums pilnībā piekrītu, ka valsts dara par maz un vēlāk var būt jau par vēlu.

– Jūsu vadītais SAB Totalitārisma seku dokumentēšanas centrs pirms vēlēšanām izvērtē katru deputāta kandidātu, sniedzot ziņas par gadījumiem, kad kāds ir sadarbojies ar čekū, vai ne tā?

– Jā.
– Tātad jūs uzzina, ir oficiāls dokuments, kurš pierāda, vai cilvēks ir vai nav čekists?

– Saskaņā ar Latvijas likumdošanu šādu atzinumu var sniegt tikai tiesa, taču mūsu arhīvā glabājas dokumenti, uz kuru pamata var notikt sadarbības fakta pārbaude.

Latvijā ir izstrādāta likumdošana, kas aizliedz bijušajiem Padomju drošības dienestu darbiniekiem un viņu palīgiem darboties politikā, tas ir, tikt ievēlētiem parlamentā, būt nozīmētiem valsts darbā, strādāt policijā, prokuratūrā, tiesās utt. Līdzīgi likumi ir arī citās postkomunistiskajās valstīs.

Šajā gadījumā Latvija ir daudz labākās pozīcijās, jo, salīdzinot, piemēram, ar Igauniju un Lietuvu, mums ir saglabājušās PSRS drošības dienestu aģentūras kartotēka – uzskaites dokuments. Uz kartotēkas dokumentiem ir operatīvā darbinieka paraksts, Valsts Drošības komitejas struktūras nodaļas vadītāja paraksts, kas uztverams kā apliecinājums, ka konkrētais cilvēks ir bijis savervēts.

Mums ir dokumenti, kas apliecina cilvēka sadarbošanos vai gluži pretēji nesadarbošanos ar PSRS Drošības dienestiem. Tomēr čekomānijas, nepamatotas psihošanas, lai iegūtu politiskās dividendes, līmenis mums ir tāds pats kā citur, kur šādi dokumenti nav pieejami. Toties mums ir lielākas iespējas pārbaudīt jebkuras informācijas patiesumu, izslēdzot “raganu medības”, tas ir, nepamatotas cilvēku apvainošanas par čekistiem.

– Kādēļ Latvijā, kā jūs teicāt, atšķirībā no Igaunijas un Lietuvas ir saglabājušies čekas dokumenti un vai tie pēc PSRS sabrukuma šeit tika atstāti apzināti, vai tas notika laimīga gadījuma dēļ?

– Latvijā Drošības komiteja bija pietiekoši profesionāla un tikai neliela daļa bija politiski tendēta, kura bija gatava

KOLONIZĒTAJĀ LATVIJĀ

veikt dažādas provokācijas un ņemt ieročus rokās, lai saglabātu Latviju PSRS sastāvā.

Ieskiecēšu tikai dažas VDK darbības nianšes. Operatīvajam darbiniekam, kurš strādāja VDK reģionālajā struktūrvienībā, tas ir Latvijas PSR, bija ļoti precīzs Latvijas politiskās un nacionālās situācijas raksturojums. Drošības komitejā strādāja ļoti izglītoti cilvēki, kuriem varēja "skatīt smadzenes" cik gribēja, viņi vienalga redzēja un saprata, kas īstenībā notiek PSRS, jo viņiem bija pieejama informācija par patieso stāvokli kā sabiedriskajā sektorā, tā ražošanā. Viņi saprata, ka Padomju Savienībai ātrāk vai vēlāk jāsabruk. VDK, manuprāt, nebija tas spēks, kas varētu apdraudēt Latvijas neatkarību. To drīzāk apdraudēja PSRS armija un Kompartija. Kāpēc tik gari stāstu? No tā izriet tālāko notikumu attīstības modelis. Aģentu darba un personiskās lietas no Latvijas uz Maskavu sāka izvest jau no apmēram 1989.gada, kad kādā no Ziemeļkaukāza republikām bija noticis uzbrukums vietējai VDK nodaļai. Prognozējot, ka līdzīga situācija varētu izveidoties arī Latvijā, aģentu personiskās lietas tika aizsūtītas uz Maskavu, atstājot Latvijā tikai uzskaites dokumentus. Ne jau tikai mēs baidījāmies no VDK, armijas un milicijas, arī VDK un armija baidījās, jo tika izplatītas ziņas, ka Latvijā ir daudz bruņotu civiliedzīvotāju, ka vairumam cilvēku mājās ir ieroči un asinsizliešana ir gandrīz vai neizbēgama. Situācija bija tāda, ka abas puses – gan latviešu patrioti, gan impēristi – baidījās. Informācija, ka Latvijā ir bruņotas nacionālistu bandas utt. aizgāja līdz pat pašam augšām.

Mana versija ir tāda, ka VDK vadībai bija vēlme kaut kādā

veidā transformēt pašu Drošības dienestu, atbilstoši neatkarīgās Latvijas vajadzībām. Jebkura speciālā dienesta sirds un galvenais spēks ir slepenie palīgi – aģentūra. Tieši palīgu kartotēka tika uz kādu laiku saglabāta ar nolūku aģentūru izmantot jaunajos apstākļos. Gadījumā, ja šis scenārijs neīstenotos un LPSR VDK tiktu likvidēta, kartotēka tiktu iznīcināta, jo neviens drošības dienesta darbinieks nekad kādam citam vai citai valstij neatstāj savu aģentu kartotēkas. Kaut gan vēsturē ir zināmi atšķirīgi gadījumi, piemēram, Gēlena vienošanās ar amerikāņiem pēc Vācijas sagrāves Otrajā Pasaules karā un mūsu pašu pirmskara Latvijas slepenpolīcijas aģentūras daļas priekšnieka R.Štiglica dāriņš ar vāciešiem. Taču, tā nu gadījās, ka 1991.gada augustā Maskavā notika pučs. Pēc trim puča dienām PSRS VDK vadība tika apcietināta. No Rīgas zvānīja uz Maskavu, lai noskaidrotu, ko darīt ar aģentu kartotēku. Atbilde bija īsa: "Žgīte priekā!" ("Gaidiet pavēli!"). Pavēles, protams, nebija, jo vadība sēdēja cietumā. Iznīcināt kartotēku bez attiecīga rīkojuma arī nevarēja. Valsts drošības komitejā bija virsnieki, kuri simpatizēja Latvijas neatkarības idejai un viņi informēja par kartotēkas esamību un brīdināja, ka lēmums par kartotēkas iznīcināšanu var tikt pieņemts LPSR VDK vadības līmenī. Tika radīta situācija, ka Latvijas valdības apsardzes dienests kartotēku pārņēma un aiznesa uz Augstāko Padomi, kur tā tika ieslēgta seifa istabā. Tā ir tā vēsture, kuras rezultātā mūsu rīcībā pašreiz ir LPSR Drošības Komitejas aģentu kartotēka.

– Jūs jau apliecinājat, ka

Vēlēšanu likums paredz, ka visi deputātu kandidāti tiek pārbaudīti, vai nav sadarbojušies ar Drošības komiteju, tautas valodā runājo, vai kāds no potenciālajiem deputātu kandidātiem nav čekists. Tā kā Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs Aivars Gardas kandidēja 8.Saeimas vēlēšanās no latviešu partijas saraksta, arī viņa pagātne tika pārbaudīta. Lai arī jūsu vadītā centra veikta pārbaude

“Krievija nav gatava atzīt okupāciju, jo brīdī, kad tā atzīs okupācijas faktu, tai būs jāsāk maksāt.”

apliecina, ka viņš nav čekists, daudzi – gan sabiedrībā pazīstami, gan mazāk pazīstami cilvēki, dažādu laikrakstu žurnālisti – mēdz Aivaru Gardu saukt par čekistu. Vai šādi cilvēki, kuri tādēļ, ka viņiem nepatīk Aivara Gardas politiskie uzskati, sauc viņu par čekistu ir uzskatāmi par provokatoriem?

– Protams. Nezinu, vai Aivars Gardas bieži ir saukts par čekistu, bet jebkurā gadījumā Latvijā, atšķirībā no pārējām Baltijas valstīm, ir pieejama informācija, lai varētu noskaidrot, kuri cilvēki patiešām ir sadarbojušies ar PSRS Drošības komiteju.

Atceros, ka 1994/95.gadā atklātībā parādījās apmēram 40 viltotas aģentu kartiņas. Fotofilmiņa ar kartiņām anonīmi tika nosūtīta Saeimas priekšsēdētāja vietniekam Andrejam Krastiņam, lai ar šantāžas palīdzību panāktu ar kartiņām redzamo vārdu publikošanu. A.Krastiņš tajā pašā dienā nodeva šos materiālus prokuratūrai. Mūsu centrs nosūtīja fotogrāfijas uz ekspertīzi un izrādījās, ka kar-

tiņas ir viltotas – bija mēģināts atdarināt operatīvā dienesta darbinieku rokkrastus. Kartiņas tika viltotas, lai radītu negatīvu iespaidu par augsti stāvošiem, politiski aktīviem cilvēkiem.

Šo gadījumu pieminu, lai parādītu, ka iespējas sadarbībai ar čeku izmantot kā bubuli ir diezgan ierobežotas. Bieži vien "čekas maisus" mēģina izmantot politiskajās spēlēs.

Mūsu attieksme pret to varētu būt nodefinēta šādi: cilvēks nevar tikt vajāts par pierību kaut kam, ja viņš izpilda likumā noteiktās prasības un ja viņš nav izdarījis kriminālsodāmu noziegumu. Varu teikt,

ka no bijušo VDK darbinieku puses nav dzirdēts, ka kāds būtu mēģinājis kandidēt Saeimas vēlēšanās, iegūt pilsonību utt. Protams, ir gadījumi, kad cenšas apstrīdēt sadarbību ar VDK, bet pamatā konflikti ar likumu nav bijuši.

Cilvēku nepamatota nomelnošana sabiedrības dzīvē un politiskajās cīņās nav nekas jauns. No mitoloģiskā viedokļa raugoties, apsaukt kādu par čekistu, ja viņš tāds nav, vienkārši ir mēģinājums noburt – piešķirt cilvēkam kaut kādas īpašības, kas viņam patiesībā nepiemīt, bet lai citi tās viņā saskatītu.

99,9 procentos gadījumu apsaukšana par čekistu ir pēdējā iespēja kaut kādā veidā nomelnot cilvēku, kura politiskie uzskati vai rīcība nepatīk. Lai kā mums nepatīktu Valsts Drošības komiteja, atbildībai ir jābūt individuālai. Ja cilvēks nav nodarījis to, ko viņam kolektīvi mēģina "pierakstīt", tad tā ir vienkārši mulķīga apsaukšanās, kura nereti var izraisīt pat traģiskas sekas. ❖

Sarunu pierakstīja
Liene APINE

MAIZE SAŽŅAUGTĀ KULAKĀ

Ilze LIEPA

No šā gada 18. līdz 21.martam iedzīvotāju apvienība "Rīdzinieki", prasot taisnīgu pensiju likumu, rīkoja piketus pie Saeimas un Ministru kabineta ēkām. Par šo piketu norisi un valsts amatpersonu reakciju, vai pareizāk teikt – vienaldzību, rakstijām DDD Nr. 7(29), kur apvienības "Rīdzinieki" valdes locekle un Vides Aizsardzības kluba departamenta vadītāja Skaidrite Jansone pauda savu nostāju stingri un atklāti:

"Neesam sagaidījuši nekādu atsaucību ne pēc piketiem, ne sapulcēm, kurās piedalījās valdības pārstāvji. Tāpēc mēs secinām, ka pensionāru problēmas arī jaunajai valdībai ir pilnīgi vienaldzīgas. Kaut arī pirmsvēlēšanu propagandas laikā solīts tika ļoti daudz. Tāpat kā iepriekšējos desmit gadus, tika solīts un nekas netika dots. (..) Mēs Eiropas Savienībai sakām nē. Un sakām vēl vairāk – Nē, nē, nē! Esam palikuši pilnīgi beztiesiskā stāvoklī, vecais cilvēks tiek atstāts praktiski bez maizes, nomirst unai un iznīkšanai bez zālēm. Mēs esam pret virzīšanos uz ES tādā nabadzībā, bezcerībā un beztiesiskumā. Ne valsts, ne tauta nav gatavi iekļauties šai veidojumā, kas pēc savas būtības ir vecie Molotova – Ribentropa paketi, tāpat ANO. Tautai ir isa atmiņa, tā ātri aizmirst pagātini. Komunisti teica: "Maize ir jātur kulakā!", tad tie nabagi rāpos un aizmirsīs visu, jo bāds cilvēku piespiež aizmirst jebko. Arī šis valsts politika ir mērdēt cilvēkus. Viņi zina, kādā stāvoklī ir mūsu tauta. Arī jaunā valdība!"

Iedzīvotāju apvienības "Rīdzinieki" Pensionāru sekcija ir izveidota kā opozīcija Pensionāru federācijai, kuras vadību, kā saka sekcijas vadītāja Baiba Pelse, ir uzurpējusi valdošā vara. Kā nu ne – ir jābūt galējam neļēgam vai kaitniekam, lai kā federācijas vadītājs Jānis Porietis pensijas likumu nosauktu par progresīvu un apmierinošu! Lielāki daļai pensionāru pensijas nesasniedz iztikas minimumu, kas ir Ls 88. Kā aprēķinājusi a/s "Hansabanka" vadošā analītiķe Liene Kūle: "Ja minimālā pensija tiktu palielināta līdz Ls 88, pēc aptuveniem aprēķiniem, valsts budžetā vajadzētu rast finansējumu vismaz Ls 150 – 190 miljoni gadā. Šo apjomu var salīdzināt ar pašreiz plānoto valsts kopbudžeta definīciju šim gadam." (Rīgas Balss 23.04.03.) Šādu un līdzīgu aprēķinu argumentēti valdības vīri un sievas vēl šobaltdien taisa rūpju māktas sejas un groza galvas, sacidami: "Nē, nē, mēs nevaram, mums nav..."

Grāmatā **"Par Latvijas dekolonizāciju"** veiktie aprēķini liecina, ka katru mēnesi mēs okupantu pensionāriem no valsts budžeta atdodam 15 – 18 miljonus latu. No 1991.gada līdz 2001.gadam okupantu pensionāriem esam samaksājuši apmēram **2 miljardus latu**. Vai nav tā kā par traku?! Kolīdz valsts pārstātu maksāt pensijas iekarotājiem un pabalstus to pēctečiem, likumīgo pavalstnieku pensijas varētu palielināt uz pusi! Tik vienkārši un skaidri, bet laikam jau pārāk neērti, kaitīgi varasvīru svētajām ausīm. Bet tas ir jāatgādina vēl un vēl! Nav nekā nekaitnāka par mūsu sirmo vecēvu un vecmāmiņu, kas uz savām mugurām iznesa vairākas lielveļas, legāla un apzināta mērdēšana pusbadā un nabadzībā.

Pensionāru sekcijas prasība ir nekavējoties apturēt pensiju aprēķināšanu un mainīt likumu, jo tajā iestrādātā pensijas aprēķināšanas formula ir kropla un pensionārus diskriminējoša.

Publicējam un atbalstam apvienības "Rīdzinieki" uzsaukumu.

Godātie Latvijas pensionāri!

2003.GADA 6.MAIJĀ PLKST.12.00 RĪGĀ, KONGRESU NAMĀ, KR. VALDEMĀRA IELĀ 5, NOTIKS VISAS LATVIJAS PENSIONĀRU KOPSAPULCE – KONVENTS, kurā aicināti piedalīties arī pirmspensijas vecuma ļaudis. Šāds pasākums Latvijā notiek pirmoreiz. Tā būs plašā pensionāru pārstāvniecība, augstākā līmeņa lēmēj institūcija, kas tiesīga paust visa pensionāru kopuma viedokli un pieņemt lēmumus par pensionāru problēmām.

Valsts vara un augstākās amatpersonas ir izstūmušas veco paaudzi ārpus savu interešu loka. Vairākums pensionāru vada savas vecumdienas trūkumā, izmisumā un bezcerībā; ar rūgtumu un pazemojuma sajūtu sirdi. Niecīgās "pensijas" nenodrošina mums pat cilvēka pamattiesības uz mājokli, pārtiku un veselības aprūpi; mums nav Satversmē un starptautiskajos līgumos sludinātais sociālais nodrošinājums vecumā, nemaz nesapņojot par cilvēka cienīgiem dzīves apstākļiem. Kaut arī oficiālā līmenī tiek apgalvots, ka Latvijā notiek straujš ekonomikas uzplaukums, iekšzemes kopprodukta pieaugums un dzīves līmeņa paaugstināšanās. Mafiozi – parazītiskā varas elite bauda neierobežotu labklājību, kuras pamatā ir tagadējo pensionāru mūža darbs un sabeigtā veselība.

Latvijas valsts ir pievienojusies starptautiskajiem līgumiem, ar kuriem apņēmusies nodrošināt iedzīvotājiem cilvēka pamattiesības un griezties pēc starptautiskās palīdzības, ja netiek galā ar saviem pienākumiem. Taču mūsu valsts vara tā nedara. Pienākums pret veco paaudzi ir aizmirsts; vara neļūt atbildību par veco, slimo bezpalīdzīgo cilvēku likteni. Savas valsts varai mēs esam nevajadzīgs slogs. Jau 12 gadus turpinās valsts naudas un citu vērtību piesavināšanās, izšķērdēšana un izsaimniekošana, nerēķinoties ar trūkumā novestā tautas vairākuma, tani skaitā pensionāru interesēm.

UZKLAUSĪT PENSIONĀRU VIEDOKLI UZ SAPULCI –
KONVENTU IR AICINĀTI VALSTS PREZIDENTE,
PREMIERS EINARS REPŠE,
SAEIMAS DEPUTĀTI UN MINISTRI.

Pensionāri nevar ilgāk gaidīt!

PIRMS BALSOJAM PAR EIROPAS SAVIENĪBU,
PENSIJĀM JĀBŪT VISMAZ IZTIKAS MINIMUMA LĪMENĪ.
Rīkotāju vārdā **Baiba Pelse**
Papildinformācijai telefons Rīgā 7618283

BAGDĀDE NEKĻUVA PAR GROZNIJU

Līga KRIEVIŅA

Amerikāņu un angļu spēki ir ieņēmuši Irākas galvaspilsētu Bagdādi, pilsētu, kurā dzīvo 5 miljonu cilvēku. Vērojot alianses virzīšanos Bagdādes virzienā, tika izteikti neskaitāmi minējumi – par ko izvērties šīs pilsētas ieņemšana. Amerikāņu Bruņoto spēku pārstāvji atzina, ka ir studējuši cīņas, kas notika par Čečenijas galvaspilsētu Grozniņu, gan arī tur notikušo ielas cīņu taktiku. Tomēr tagad mēs redzam, ka Bagdāde neizrādīja nekādu vērā ņemamu pretošanos un viegli vien tika ieņemta. Čečenu informācijas aģentūra *Kavkaz-Center* publicējusi rakstu "Bagdāde nekļuva par Grozniņu". Iepazīstinām mūsu lasītājus ar tā autora **Bilala Eksi** secinājumiem, kuros atklāti cēloņi – kāpēc vienu galvaspilsētu iekaroņiem izdevās sagrābt tikai pēc sīvām cīņām, bet otru – itin viegli pārņemt savā kontrolē.

Salīdzinot četras asiņainās cīņas par Grozniņu (Džoharu) un islaicīgo militāro cīņu par Bagdādi, var izdarīt šādus secinājumus, kuri kopumā arī izskaidro notikušo.

Pirmkārt, un tas ir pārāk acīmredzami, – Sadams Huseins galvaspilsētu nebija sagatavojis aizsardzībai.

Otrkārt, un arī šis fakts ir tikpat acīmredzams – Sadams

Huseins karam nebija sagatavojis arī valsti. Viņš līdz pēdējam brīdim bija pārliecināts, ka kara nebūs. Viņš karam nebija gatavs, jo cerēja – tas, ka viņam nav masu iznīcināšanas ieroču un tas, kāda ir pasaules sabiedrības pozīcija – apturēs ASV agresiju. Esot diktators līdz pat kaulu smadzenēm, viņš visparadoksālākajā veidā noticeja "pasaules sabiedrības viedokļa" spēkam un demokrātijai. Sadams tā arī nespāta, ka tieši tas, ka viņam nav masu iznīcināšanas ieroču, iedrošinās Vašingtonu militāram iebrukumam. Ja viņam būtu šie izdaudzinātie ieroči, amerikāņi simt reizes apdomātos pirms iebrukt Irākā.

Treškārt, Bagdādes režīma raksturs, kura pamatā bija likts alu laikmeta arābu nacionālisms ar komunisma elementiem, pareizināts ar absolūtu tirānijas neproduktivitāti un kvēlu antiislāmisku valdošā režīma pozīciju, principā neļāva Sadama armijai pretoties angļu-amerikāņu spēkiem. Vašingtona, izvēloties kārtējo upuri, lieliski zināja, kas patiesībā ir Bagdādes režīms.

Čečenijā situācija bija kvalitatīvi pavisam savādāka. Čečenijas Republikas varas raksturs, neskatoties uz visiem tās trūkumiem, iemiesoja patie-

“Tomēr karš nav beidzies. Tas var uz kādu brīdi rimties, aiziet pagrīdē, taču beigties tas nevar. Nevar galvenokārt tādēļ, ka angļu-amerikāņu alianse, kura uzdodas par Irākas atbrīvotājiem no Sadama tirānijas, sevi ietver jaunu tirāniju – Romas tiesību tirāniju, jauno pasaules kārtību, krusta gājienu, kas maskētas demokrātijas drānās.”

su vēlmi pēc brīvības un nacionālās neatkarības. Kā ideoloģiskais balsts nacionālās neatkarības idejai bija un līdz pat šim brīdim ir Islāma reliģija – kā čečenu tautas pašapziņas augstākā izpausme, kura kristalizējās Svētajā karā – Džhadā. Nācijas augstais morālais gars, kas balstās reliģiskajā pienākumā, ticība dievišķajam faktoram, neapšaubāmajam taisnīgumam un savas darbības pareizībai, radīja patiesi tautisku raksturu, pretojoties ārējai agresijai.

Turklāt, atšķirībā no Bagdādes režīma, Čečenijas vara jau kopš pašiem sākumiem neloļā ilūzijas attiecībā uz tā dēvēto "starptautisko tiesību" principu taisnīgumu un dzīvīgumu, kā arī uz "starptautisko sabiedrību".

Šie faktori trūkst Bagdādes režīmam, kurš pēc savas būtības ir naidīgs Islāmam un dabīgajiem iekšējās nacionālās brīvības principiem. Tomēr

karš nav beidzies. Tas var uz kādu brīdi rimties, aiziet pagrīdē, taču beigties tas nevar. Nevar galvenokārt tādēļ, ka angļu-amerikāņu alianse, kura uzdodas par Irākas atbrīvotājiem no Sadama tirānijas, sevi ietver jaunu tirāniju – Romas tiesību tirāniju, jauno pasaules kārtību, krusta gājienu, kas maskētas demokrātijas drānās.

Netaisnīgs karš pret netaisnīgu režīmu, kuram ir netaisnīgi mērķi, principā nevar radīt taisnīgu kārtību. No šējenes izriet pretošanās nepieciešamība.

Tomēr Irākas traģēdijai, kas notiek mūsu acu priekšā, ir arī kāds pozitīvs moments. Vašingtona ar savu rupjo darbību pamodinājusi līdz šim brīdim dušo spēcīgo un vienlaicīgi taisnīgo spēku, kuram agri vai vēlu būs jāpakļaujas visiem, kuri tagad svīn uzvaru pār nogāzto Bagdādes diktatora statuju.

Si spēka vārds ir – Islāms! ❖

SARAKSTE AR VALDĪBU

LR Iekšlietu ministram
Mārim Gulbim

A.god.M.Gulbja kungs,

Tuvojas 9.maijs, kas latviešu tautas vēsturē vērtējams neviennozīmīgi, jo 1945.gadā Latviju gan atbrīvoja no vācu armijas, bet tajā pašā laikā tā tika pakļauta jaunai okupācijai, kuru īstenoja paši “atbrīvotāji” – Sarkanā armija, atnesot latviešu tautai un zemei ciešanas, kuru cirstās rētas tā nav sadziedējusi vēl joprojām. Taču pats nožēlojamākais ir tas, ka no valsts vadītāju puses nekas netiek darīts, lai situācija mainītos. Varētu pat teikt, ka tiek darīts viss, lai nekas nemainītos.

Vairākus gadus pēc kārtas, diemžēl šis gads nebija izņēmums, augstākās valsts amatpersonas aicina latviešus 16.martā – latviešu leģionāru atceres dienā – neiet gājienā, nepulcēties plašos mitiņos, lai “pasaule mūs nepārprastu”. Acīmredzot tieši šā iemesla dēļ 2002.gada 16.maijā Drošības policija veica preventīvas cilvēku aizturēšanas. Starp citu, aizturēti tika ne tikai cilvēki, ģerbušies leģionāru formas tērpos, bet arī civilā, starp kuriem bija arī Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs Aivars Garda. Tajā pašā laikā netiek likti nekādi šķēršļi mūsu “atbrīvotāju” – okupantu iespējai svinēt 9.maiju pie Uzvaras pieminekļa. Drošības policija un Valsts policija, kuras priekšnieks tolaik bija Jūsu tagadējais Valsts sekretārs Juris Rekšņa, izlikās neredzam, ka pensijas vecuma okupanti bija ģerbušies padomju jeb okupācijas laiku militārajās formās un viņu krūtīs rotāja padomju varas goda zīmes. Šī nekonsekvence no drošību sargājošo instancu puses pazemo latviešus, jo kā viens no 16.martā notikušo aizturēšanu iemesliem tika minēta leģionāru formas tērpu nēsāšana.

Pēc 16.marta notikumiem, kuros Drošības policija un Valsts policija parādīja, ka neaizstāv Latvijas pamatnācijas – latviešu intereses, toreizējam Iekšlietu ministram Marekam Segliņam rakstīja gan Latvijas Nacionālās frontes pārstāvji, gan 7.Saeimas deputāti, prasot no ministra paskaidrojumus par DP rīcību 16.martā un aicinot nepieļaut okupantu pulcēšanos 9.maijā pie Uzvaras pieminekļa. Kā jau atzīmējām, aicinājumam neatsaucās ne Iekšlietu ministrija un tai pakļautā Drošības un Valsts policija, ne arī Rīgas Domes vadība. Vienīgais, kurš uzdrošinājās paust savu protestu 9.maija svētkiem, bija pirmais Tautas frontes priekšsēdētājs, tagadējais LSDSP priekšsēdētājs un Rīgas Domes deputāts Dainis Ivāns. Viņš kā protesta formu izvēlējās makšķerēšanu Uzvaras parka ūdenskrātuvē tajā laikā, kad ordenītie okupanti, skaļi dziedot un vienam otru uzmundrinot, ka viņi bija un būs varoņi, ka Latvija vēl redzēs, uz ko viņi spējīgi, svinēja latviešu tautas paverdzināšanas svētkus. Daini Ivānu tā rīkoties acīmredzot pamudināja nožēla un vainas sajūta, ka toreiz, būdams Tautas frontes priekšsēdētājs, viņš nespēja no Latvijas padzīt visus okupantus.

Ja Dainis Ivāns jūtas vainīgs un vismaz individuāli cenšas paust savu protestu, tad Rīgas Domes priekšsēdētājs Gundars Bojārs un izpilddirektors Māris Tralmaks ne tikai nevēlas labot savas iepriekš pieļautās kļūdas, bet pat konsekventi tās turpina atkārtot arī šogad. Tieši Māris Tralmaks, starp citu paklausot Jūsu vadītās ministrijas pakļautībā esošās Drošības policijas rekomendācijai, šogad atkal aizliedza gājienu 16.martā. Interesanti, vai, cenšoties uzturēt pilsētā kārtību, viņš aizliegts arī 9.maija okupantu svinības pie Uzvaras pieminekļa? No viņa puses tā beidzot būtu taisnīga un latvieša cienīga rīcība.

Godātais ministra kungs, vēršamies pie Jums ar aicinājumu neatkārtot iepriekšējā Iekšlietu ministra kļūdas, kas tautas atmiņā paliks kā latviešus pazemojoša darbība. Jūsu, Gulbja kungs, rīkojumu aizliegt okupantiem pulcēties pie Uzvaras pieminekļa, bet nepaklausīšanas gadījumā policijas aktīva rīcība (viņu noslānīšana ar gumijas nūjām), vēlētajai spēs novērtēt un atcerēsies vienmēr. Šāda cieņas apliecināšana latviešu tautai palīdzēs daudz vairāk celt Jūsu personīgo un valdības reitingu kopumā, nekā krāmu tirgu apmeklēšana.

Ja nu tomēr kaut kādu mums nezināmu apstākļu dēļ nav iespējams okupantiem aizliegt 9.maijā pulcēties pie Uzvaras pieminekļa, ceram, ka šogad kopā ar Daini Ivānu Uzvaras parkā makšķerēs gan Rīgas Domes lielais kolektīvs, gan Iekšlietu ministrijas darbinieki, tai skaitā drošības un valsts policisti, un 8.Saeimas deputāti, tādējādi parādot, ka sirdi atrodas savas – latviešu tautas pusē.

M.Gulbja kungs, dariet zināmu, kādu rīkojumu attiecībā uz 9.maiju saņems Rīgas Dome! Vai Drošības policija rekomendēs neizniegt atļaujas rīkot gājienu un mitiņus 9.maijā ne pie Uzvaras pieminekļa, ne kur citur, lai netiktu traucēta kārtība, gluži tāpat kā to darīja sakarā ar 16.martā plānotajiem pasākumiem?

Vēlot Jums drosmi taisnīgi rīkoties latviešu tautas interesēs, gaidām drīzu atbildi.

Ar cieņu,

Latvijas Nacionālās frontes
priekšsēdētāja vietniece

Liene Apine

2003.gada 29.aprīlī

Pielikumā:

1) Bijušā iekšlietu ministra M.Segliņa atbilde 7.Saeimas deputātiem J.Lejam un R.Labanovskim (09.04.2002.);

2) LNF vēstule G.Bojāram (publicēta laikraksta DDD – toreiz ar nosaukumu “Akmens” – pirmajā numurā, 02.05.2002);

3) LNF paziņojums par 16.martu (publicēts laikraksta DDD 6(28) numurā, 20.03.-03.04.2003).

VAI *FAKĪRUS* VĒLĒŠANU REZULTĀTU
VILTOŠANAI PASŪTĪJĀT?!

◀ 1. lpp.

Nešaubieties, ka “saimniekam” netrūkst kārtīgu profesionāļu dažādās jomās. Tajā brīdī, kad izbērtas un atlasītas vēlēšanu aplokšnes, to skaits sakrīt ar nobalsojušo cilvēku skaitu, un pat visstingrākie vēlēšanu komisijas locekļi un novērotāji redz, ka par attiecīgajām partijām ir nobalsojuši tik un tik cilvēku, un viņi apgalvo, ka nekāda krāpšana it kā nav bijusi. Komisijas locekļi gluži kā cirkā iluzionista numura laikā nepamana, ka patiesībā ir tikusi apmānīti. Ja viņiem par to pateiktu, viņi nenoticētu.

Mums iestāsta, ja starptautiskie novērotāji atzīst, ka vēlēšanas ir bijušas godīgas, tad tā tas arī ir. Aterēsīmes, ka šos novērotājus sūta pats “saimnieks”. Viņu uzdevums ir skatīties, lai patiesi godīgi izturētos sistēmas pretinieki, piemēram, mūsu valsti, Latviešu partija; otrkārt, lai vēlēšanas noritētu “godīgi” nevis pēc valsts likuma, bet, kā jau starptautiska mēroga noziedznieku organizācijās pieņemts, pēc priekšstatiem jeb *poņatkas*; treškārt, lai pārliecinātu attiecīgās valsts tautu par godīgām vēlēšanām.

Ja urnas apmainīt nav nepieciešams, tad pielieto citus paņēmienus. Piemēram, pašā vēlēšanu iecirknī komisijas tiek iesūtīti cilvēki ar ļoti veiklām rokām, kas skaitīšanas brīdī vienu biļetenu var apmainīt pret citu tā, ka nevienam pat to nepamana. **KATRĀ VALSTĪ IR PIETIEKOŠI DAUDZ KĀRŠU SPĒLMAŅU UN CITU PSIHOTRIKU MEISTARU, KURUS VAR ŠAI DARBĀ IESAISTĪT.** Vairāki cilvēki, kuri vēlēšanu dienā bija strādājuši balsošanas iecirkņos, izlasot iepriekš teikto, neticīgi kratīja galvas – tā nevar būt. **“Es pats biju klāt. Nevienam neko nepamainīja.”** Taču... ne vienmēr tas, ko cilvēki redz, atbilst patiesībai. Ieskatisimies topošajā izdevniecības “Vieda” grāmatā “Lielā pāriešana” (Sanktpēterburga, 2002., 118. – 120. lpp.). Tās autori **Vitālijs un Tatjana Tihoplavi** raksta par veidiem, kā cilvēkus iespējams “apstulbināt”, lai viņi sāktu redzēt to, kā patiesībā nav:

“Telepātijas parādība ir visai plaši izplatīta. Tā, piemēram, profesors A. Dubovs savā darbā apraksta “triku”, ko radījis fakīrs Indijā. Viņš met virves galu, un tas uzlido augstu debesīs. Zēns rāpjas pa šo virvi un izgaist mākoņos. Šo skatu redz **pūlis**. Efekts ir milzīgs. Daudzi klikšķina fotoaparātu slēdžus. Un kas izrādās? Vēlāk izgatavotajās fotogrāfijās redzams, ka tad, kad pūlis gaviļē, fakīrs un zēns seļ zemē, bet salocītā virve ļoti viņiem līdzās. Tas nozīmē, ka **triku meistari pratuši uztiept cilvēkiem tos tēlus, kurus uzskatīja par vajadzīgiem**. Tā kā burvju mākslinieki darbojas klusējot, tad, lai triks izdotos, nepieciešams bez vārdiem domās uztiept šos tēlus, iedvest tos, bet tas nav iespējams bez domas raidīšanas no attāluma. Taču aprakstītajā gadījumā vērojama vēl spēcīgāka un neparastāka parādība. Un šo brīnumu zinātne pratusi izskaidrot ar torsionu lauku darbību.”

Ja mēs noliegsim iespējamību, ka, izmantojot līdzīgu tehnoloģiju, iespējams apmainīt arī vēlēšanu urnas, mēs noliegsim realitāti un gremdēsīmes ilūzijās. Bet pa to laiku noziedznieki turpinās savus melnos darbu, jo cilvēki nespēs ticēt tam, ka iespējamas krāpšanas tik lielos apmēros. Turpinājumā vēl viens piemērs:

“Līdzīgs gadījums ar fakīru noticis arī Kolombo pilsētā. Tās pašas redzes halucinācijas, kas telepātiski uztiētas cilvēkiem. Apraksta autors gan bija **atradis paņēmieni, kā atkratīties no halucinācijām: viņš sācis skaitīt lūgšanu**. “Šķita, ka kaut kādas neredzamas važas, kurās es biju sapīts, sāk raisīties vaļā. Vēl vairāk koncentrējos lūgšanai, un tā atdeva man dvēseles mieru... Aina (uztieptā) kļuva miglaina un izgaisa. Es nu redzēju vienīgi milzīgu koku, ko apspīdēja mēnessgaismā, un fakīru, kas sēdēja zem šā koka, kamēr mani ceļabiedri joprojām runāja par saviem iespaidiem, lūkoties aīnā, kas viņiem nebija izgaissusi.

Seit, dārgo lasītāj, īpaši jāuzsver, ka visi iepriekš aprakstītie “brīnumi”, arī fakīru radītie brīnumi, tika mērīti ar ierīcēm, fiksēti ar kino un video aparāturu, un tas, nepasāubāmi, izslēdz halucināciju efekta iespēju.”

Lūgšanas spēks palīdzēja hipnozei pakļautajam cilvēkam atgūt veselo saprātu! Tas liecina, ka pastāv mehānisms, kā pretoties svešas gribas uzspiešanai.”

līgs pret izcilo telepātu un gaišreģi **Volfu Mesingu**. 1937. gadā Mesings pareģoja Hitlera bojāeju, ja viņš vērsīs savas iekarotāja tieksmes pret Austrumiem. Būdams spiests slēpties no nacistiem, Mesings aizbrauca uz Padomju Savienību. Staļins, uzzinājis par to, vēlējās satikties ar parapsihologu un uzdeva Berijam izsaukt Mesingu vispirms uz Lubjanku. Saņēmis šādu izsaukumu, Volfs Mesings bez caurlaides pagāja garām sastingušajai apsardzei un privātsekretāram un iegāja tieši Berijas kabinetā. Berija apstulba un ilgi nespēja atjēgties. Beidzot Mesingu pārmeklēja un aizveda uz Kremli. Staļins pieprasīja

“Lūgšanas spēks palīdzēja hipnozei pakļautajam cilvēkam atgūt veselo saprātu! Tas liecina, ka pastāv mehānisms, kā pretoties svešas gribas uzspiešanai.”

Mesinga spēju papildu pārbaudi. Savās atmiņās Mesings raksta:

“Mans uzdevums bija saņemt Valsts bankā 100 000 rubļu, uzrādot baltu papīra lapīnu. Šis eksperiments beidzās gandrīz vai traģiski. Es piegāju pie kasiera, pasniedzu viņam no skolas burtnīcas izrautu lapu. Atvēru koferi un noliku to uz barjeras pie lodziņa. Pavecais kasieris paskatījās uz papīru. Atvēra kasi. Noskaitīja simt tūkstošus... Aizvēris koferi, es pagāju nostāk uz zāles vidū. Pienāca liecinieki, kuriem bija jāparaksta akts par veikto eksperimentu. Kad šī formalitāte bija galā, ar to pašu koferīti es atgriezos pie kasiera. Viņš paskatījās uz mani, tad uz tiro burtnīcas lapu, kas bija

uzsprausta uz naglīnas ar dzēstajiem čekiem, uz koferi, no kura es sāku ņemt arī neattaisītās naudas paciņas, pēc tam pēkšņi atkrita pret krēsla atzveltni un sāka gārgt... Infarkts!”.

Apģāds “Vieda” ir izdevis arī **Dmitrija Veriščagina** grāmatu sēriju, kurā autors sniedz veselu energoinformatīvo programmu, kas tikusi izstrādāta Padomju Savienībā slepeno pētījumu ietvaros astoņdesmito gadu beigās pēc partijas augstākās vadības īpaša pasūtījuma. Dmitrijs Veriščagins, kurš strādājis PSRS dienestos atzīst: “Tagad visās Zemes malās ir slepenas laboratorijas, kurās pēta pasaules un cilvēka energoinformatīvo būtību, taču lielākajai daļai cilvēku par šādu laboratoriju pastāvēšanu nekas nav zināms.”

Apzinoties **melno ložu** jaunos nodomus, latviešiem steidzami ir nepieciešams izprast psihiskās enerģijas lielo nozīmi un pielietot to, pre-

tojoties tautu apkārpējiem. Mums jāzina, ka eksistē dažādi psihotronie ieroči, kurus slepenie dienesti izmanto, lai novirzītu no ceļa viņiem nežēlīgus cilvēkus un organizācijas un panāktu sev vēlamu. Kā pretoties šajā grūti saredzamajā cīņā? Ir tikai viens vienīgs veids – kļūt pašiem enerģētiski stipriem, gudriem un neuzveicamiem. Bet tas prasa izzināšanu un darbu ar sevi. Protams, pats augstākais un vareņākais ir Agni Jogas jeb Dzīvās Ētikas Mācības ceļš, kuru mums sniedz neuzvaramā Himalaju Baltā Loža. Bet tiem, kuriem Agni Joga vēl šķiet par grūtu un neizprotamu, iesakām Dmitrija Veriščagina, Tihoplavu un citas apģādā “Vieda” izdotās grāmatas. Latviešiem cīņā par taisnīgumu ir jāapgūst un jāizmanto visi gara ieroči! ❖

Kā čečenu brīvības cīnītāji iznīcina okupantus un savas tautas kangarus

20. aprīlī čečenu informācijas aģentūra *Kavkaz-Center* ziņoja par 15. aprīlī notikušo čečenu kaujinieku operāciju – neliela autobusa, kurā atradās krievu okupanti un čečenu kangari-omoniēši – uzspridzināšanu. Tas noticis galvaspilsētas Groznijas nomalē, netālu no okupācijas armijas bāzes Hankalā, laikā, kad iepriekš minētā kompānija devusies veikt kārtējo, tā dēvēto, “začistku” kādā no Čečenijas ciematiem.

Interneta mājas lapas videosadaļā kā pierādījums ievietots arī divu minūšu garš videosižets. Notikums filmēts no pāris simts metru attāluma. Neilgu laiku pēc sprādziena notikuma vietā ieradās arī glābēji. Nepievērsot nekādu uzmanību vīrietim, kurš par lielu brīnumu pārcieta eksploziju un apmulsis staigāja apkārt, viņi sāka rostities ap autobusa atliekām. Drīz vien sākās apšaušana un notika vēl viens sprādziens, kura rezultātā, kā to ziņo čečenu avoti, tika nogalināti vēl divi ienaidnieki. Kopumā šajā specoperācijā nogalināti 17 okupanti un čečenu kangari.

Dienā pēc šīs informācijas publicēšanas *Kavkaz-Center* mājas lapā un sešas dienas pēc sprādziena, okupācijas administrācijas pārstāvis Popovs apstiprināja, ka šāds uzbrukums autobusam ir noticis, taču tajā cietuši nevis īpašu vienību karavīri, bet gan mierīgie iedzīvotāji – celtnieki, galvenokārt sievietes. Pēc kāda laika arī galvenais čečenu kangars – okupantu marionete – administrācijas vadītājs Kadirovs nāca klajā ar savu paziņojumu. Viņš noliedza okupanta Popova teikto, klaji melojot, ka tāds sprādziens vispār nav noticis. “Es redzēju video. Es nobrīnījos, no kurienes tas viss uzradies. Tā ir filma ar sprādziena imitāciju.”

15.aprīlī īstenotā autobusa uzspridzināšana ir tikai viens no piemēriem, kā čečenu brīvības cīnītāji izrēķinās ar savas tautas nodevējiem. Okupācijas spēku marionešu administrācijas pārstāvji atzīst, ka čečenu kaujinieki neatlaidīgi međi tā dēvētos čečenu miličus – okupācijas spēku palīgus. Vien 2002. gada laikā nogalināti esot 130 tā dēvēto čečenu “miliču”.

Kremlis pasludinājis, ka Čečenijā tiek atjaunota mierīgā dzīve, ka krievu okupanti jau uzveikuši čečenu kaujiniekus! Veiksmīgā modžahedu operācija un videopierādījums, Krievijas valdības ieskicētajā “idillē” pilnīgi neiederas, jo pasaule kārtējo reizi varēja pārliecināties, ka Kremlis melo! ❖

PAR MŪSDIENU DEZORIENTĒTO SABIEDRĪBU

SARUNA AR AKTIERI *GUNDARU ĀBOLIŅU*

– Kādēļ jūs iesaistījāties akcijā “Es par mieru”?

– Es vienkārši sajutu tādu iekšēju pienākumu aktīvi paust savu nostāju.

– Karš Irākā ir reālas kara briesmas, tādēļ cilvēki loģiski tam pretojas. Mēs redzam nelaimi, kas ir ārpus mūsu mājām – Latvijas, bet arī mūsu latviešu tautas turpmākā attīstība ir pakļauta briesmām. Latvieši savā zemē ir tikai puse no visiem iedzīvotājiem, bet nekas netiek darīts, lai atbrīvotu mūsu tautu no padomju laikos iebraukušajiem okupantiem un viņu pēctečiem. Vai jūs esat padomājis, kādēļ ir tā, ka mēs esam gatavi steigties palīgā citām tautām, spējam vērstiem pret ļaunumu ārpus Latvijas robežām, bet pret notiekošo genocīdu pašu mājās bailīgi pieveram acis, izliekoties, ka viss ir kārtībā?

– Nav tā, ka esmu gatavs vērsties pret ļaunumu kaut kur ārpusē, domājot, ka pašu mājās viss ir kārtībā.

Ļoti būtiski ir pacelt jautājumu par latviešu tautas likteni. Vai mēs to nosaucam par genocīdu pašiem pret sevi, vai par dzīves briesmām, vai vēl kā savādāk – tas nav tik svarīgi, svarīgākais, ka mēs vispār apzināties pastāvošās briesmas.

– Vai tiešām cilvēki tik ļoti baidās saukt lietas istajos vārdos?

– Cilvēki nesauc lietas istajos vārdos ne tādēļ, ka baidās. Dzīvē ir ļoti daudz kas, par ko nerunā tieši.

– Un tomēr, Trešās Atmodas laikā aktieri, radošā intelligēncija tie tie, kuri gāja priekšgalā, kuri runāja, kuri pacēla tautas entuziasmu, lai atjaunoātu Latvijā taisnīgumu. Šis kustības rezultātā Latvija it kā atguva neatkarību, bet pēc būtības jau nekas nemainījās – joprojām Latvijā dzīvo miljonus okupantu, un nekas nav ticis darīts, lai viņi šeit nebūtu. Kādēļ tagad intelligēnc, tostarp arī aktieri, par to nerunā un nevērš tautas uzmanību uz šo prettiesisko situāciju? Tas taču ir viņu pienākums, jo māksliniekiem, aktieriem ir ļoti būtiska loma sabiedriskās domas veidošanas procesā. No malas izskatās, ka aktieri ir uzpirkts marionetes, kas pilda valdošā režīma gribu.

– Es nevaru piekrist tam, ka visus tos cilvēkus, faktiski pusi no Latvijas iedzīvotājiem, mēs viennozīmīgi dēvējam par okupantiem.

– Ar vārdu okupants mēs apzīmējam tos, kuri Latvijā ieradās laika posmā no 1941. līdz 1991. gadam un viņu pēctečus.

– Jā, zināmu vēstures apstākļu, tas ir okupācijas rezultātā, viņi šeit nonāca. Toreiz tā situācija, protams, tika mākslīgi radīta ne tikai Latvijā, bet daudzviet pasaulē. Tā bija cilvēku tautības, kultūru, mentalitāšu, tradīciju, morālo vērtību, valodu mākslīga un vardarbīga sajaukšana, nerēķinoties ar dabisku plūsmu. Tā ir viena no apzinātām un

ļoti rafinēti veiktām darbībām. Un tas skar ne tikai cilvēku pārceļošanu, bet visu ekonomiku un kultūras vērtību sistēmu. Ir vērtības, kas sakņojas cilvēka kultūrā, morālē un tikumā, bet tad ļoti nemanāmi, pastarpināti un pavisam caur citām lietām pēkšņi mēs nonākam kādā punktā, kad iesaucamies: “Ārprāts, cik ļoti tas viss ir mainījies – mēs esam tā degradējušies, ka mums nekas vairs nav svēts! Kā tas ir gadījies?” Taču mēs nemanām, ka kāds ļoti uzmanīgi, ļoti netieši ne tikai ar mūsu tautu un valsti, bet ar visu pasauli to apzināti dara. Kad mēs beidzot nonāksim līdz šim cēlonim, tad mēs sāksim tālāk saprast arī visas tās pārējās likumsakarības, piemēram: kāpēc bija Lielā Oktobra revolūcija, kāpēc bija Otrais pasaules karš, kāpēc ir Irākas karš un tā tālāk.

– Jūs sajūtat, ka notiek manipulācija ar cilvēkiem.

Ir vēl daudz citi, kuri to jūt, bet klusē.

Varbūt nav tik svarīgi nosaukt vainīgo, bet galvenais ir cilvēkiem norādīt, ka viņi tiek mulķoti?

– Ļoti būtiska lieta ir informācija. Ceturtā vara ir ļoti spēcīga vara. Žurnālisti nestaiģā ar pistolēm, viņi nav tērpti bruņā vestēs, izņemot, ja viņi atrodas reālā kara zonā, bet tas, kā tiek pasniegta informācija, kā tā tiek veidota un atlasīta, ir ļoti rūpīgi pārdomāts un kontrolēts process. Sabiedrības viedokļa veidošana ir viens no pasaules vadišanas paņēmieniem. Nevienam jau mums nevar piespiest lasīt avīzes “starp rindām”, vai salīdzināt trīs dažādu avīžu viedokļus. Atrast patiesību var tikai tad, ja ir tāda vēlme. Bet vēlmi to darīt var vienkārši iznīcināt, nospiežot cilvēku līdz tādām stāvoklim, ka neparko citu, kā savas elementārās ekstsistences nodrošināšanu, viņam neatliek laika domāt. Galu galā cilvēkiem zūd visi motīvi dzīvot, paliek tikai vēlme izdzīvot.

– Jūs zināt, ka cilvēku dzīvot motivē ideāli. Tiekšanās kļūt labākam, sasniegt savu izvirzīto mērķi dod stimulu.

– Bet tad ar reālo dzīvi vajag parādīt, ka ideāls nav sasniedzams, lai pēc laika cilvēks to noliktu jau kā nesaasniedzamu mērķi, vēl pēc laika viņš par to aizmirst un galu galā augstā ideāla vietā nāk kāds zemāks, bet reāli sasniedzams mērķis.

– Bet kāpēc, piemēram, jūs par to klusējat? Kādēļ jūs neprotestējat?

– Es par to nekluseju. Es par to cenšos runāt ar tiem līdzekļiem un tajā valodā, kādā es saprotos ar skatītāju. Teātra valodā.

– Trešās Atmodas laikā arī tika likti dažādi šķēršļi, bet atrastas iespējas, kā uzrunāt sabiedrību. Zinu, cik šodien ir grūti caur radio un TV pateikt patiesību, bet toreiz arī bija grūti.

ti. Un tomēr atrada veidu, kā pacelt sabiedrības garu. Jūs pats esat strādājis radio SWH, tagad strādājat televīzijā...

– Toreiz teātra izrādē atlika diezgan jūtami ar viennozīmīgiem vai daudznozīmīgiem zemtekstiem pateikt, ka, lūk, veikalos nav gaļas, ka nav brīvības, un cilvēki to saprata, jo viņi ļoti asi izjuta notiekošo. Pirms divpadsmit, trīspadsmit gadiem kontaktēšanās un informācijas apmaiņa bija savādāka – televīzijā bija divas, trīs programmas. Toreiz bija 7 teātri – tagad tikai trīs. Līdz ar to, cilvēki meklēja kaut kādas citas iespējas – dziedāja koros, piedalījās dažādos pulciņos. Viņi meklēja iespēju pašapliecināties, tiecās pēc kopības sajūti.

“Ir ļoti daudz cilvēku, kuri ir mankurtizēti, kuriem neeksistē nekas individuāls, nekas patriotisks, izņemot vienu jēdzienu: “Ubi bene, ubi patria” (“Kur labi, tur tēvija”). Šādi cilvēki paudzēs ir apzināti veidot.”

tas un izmantoja jebkuru situāciju, lai par kolhoza naudu kaut kur aizbrauktu. Šodien drīkst braukt visur, ja var. Agrāk mēs nevarējām, jo nedrīkstējām. Tagad mēs it kā drīkstam, bet apstākļi radīti tādi, ka varēšana ir ierobežota. Ar šīm ierobežojošām svirām ir ļoti viegli kontrolēt cilvēka brīvību.

– Tad varētu teikt, ka toreiz – pirms Trešās Atmodas – cilvēki bija brīvāki nekā šodien, jo viņu gars bija brīvāks.

– Es neteiktu, ka šodien mēs neesam garā brīvi. Mēs esam pamatīgi dezorientēti un apmulsuši.

– Sabiedrība ļoti strauji degradējas.

– Bet ir taču vesels lērums lietu, kas degradē cilvēku, viņa uztveri un vērtību sistēmu. Ko mēs gribam, ja, piemēram, par valsts kultūras prioritāti kļūst *Eiropvizija*, kulta programma televīzijā ir *Fabrika*, tiek piedāvāts izvēlēties cita darba augļus nevis tirgū, bet lielveikalā. It kā visnevainīgākās lietas. Šīs, manuprāt, ir trīs būtiskākie piemēri. Tad seko viss pārējais – ēšanas kultūra McDonaldā, jūsu izvirzītais jautājums par dažāda veida izvirtībām. Es gan novilktu svītru starp homoseksuālismu un homoseksuālisma kā izvirtības legalizēšanu, kā brīvības kategoriju. Mums ir jāreķinās, ka jebkurā sabiedrībā zināms procents ir homoseksuāli cilvēki, bet tragiskākais, ka mēs to sākam legalizēt. Jāpieņem, ka homoseksuālisms, gluži tāpat kā, piemēram, sifiliss un angīna ir reāla parādība ar to vien, ka tas pastāv, bet jautājums, vai mēs to veicinām un pasludinām par normu, vai mēs to cenšamies ierobežot. Arī slinkums ir reāla lieta, bet mēs ar to cīnāmies.

– Es gan nevaru jums piekrist, ka viss, kas pastāv, ir normāls.

– Ļoti būtiski saprast, ka cilvēkiem, kurus skārusi tāda nelaime kā homoseksuālisms,

tā ir liela tragēdija. Man ir pazīstami daudzi homoseksuāli cilvēki, un starp viņiem ir arī normāli un ļoti sakarīgi kolēģi. Problēma sākas citur. Nav pieļaujams, ka pēkšņi mēs sākam viens otram apgalvot, ka tā vajag, ka tas ir pareizi. Pēc tam jau ejam vēl tālāk, ļaujot viņiem adoptēt bērnus, mainām valsts likumdošanu, kas noved līdz absurdam jebkādas cilvēciskas attiecības un šo attiecību ētiskos principus. Tas ir absurds! Tas neatbilst arī maniem cilvēku attiecību kritērijiem, un uzskatu to par novirzi no normas. Šeit jau nav runa par to, vai tas ir labi, vai slikti, runa ir par to, vai mēs, izmantojot šo ļoti jūtīgo sfēru un, ar to manipulējot, liekam cilvēkam apjukt un aizmirst par citām ļoti būtiskām lietām. Nepieļaujami ir, ka šo parādību, kas faktiski ir sastopama visur – mākslinieku vidē, armijā, ieslodzījumu vietās, politikā, skaistumkopšanas biznesā, modē un arī sportā – atklāti pasludina par pieņemamu un pat interesantu.

Tas ir tikai viens no daudziem impulsiem, kas ietekmē cilvēku ētisko sistēmu. Ir tāds latīņu teiciens: “Piliens dobjs akmeni.” Ir cilvēki, kuri par to saņem labas algas. Iespējams, ka viņi pat nezina, par ko īsti to naudu saņem. Viņi domā, ka viņiem maksā par šādu tādu darbību. Mums ir cilvēki, kuri jau pirms kādiem gadiem desmit ļoti rūpīgi pētīja mūsu laukus, lauku intensitāti, iedzīvotāju materiālo stāvokli, iespēju attīstīt kaut kādu rūpniecības nozari, pētīja, cik un kāda ir zeme, ar domu kādreiz veikt tādu interesantu lietu kā administratīvi teritoriālo reformu, kura mums pašiem gan vajadzīga nebija, bet kādam no malas gan. Faktiski šie cilvēki, kuri saņēma un saņem labas algas, veic Latvijas ekonomisko špionāžu. Tas varbūt ir asi teikts, bet tā ir realitāte, jo šie cilvēki savāca informāciju, kura interesantam no malas nebija pieejama, un to kā tādu skaisti izstrādātu programmu, atbilstošu kaut kādam prasībām, kuras jau kļuvušas par mūsu dzīves neatņemamu sastāvdaļu, atdeva ārvalstu “varenajiem”.

– Es gan šaubos, vai vīrietis, kurš seksuāli aplido citu vīrieti vai ļauj sevi aplidot vīrietim, var būt pilnīgi normāls. Jūs un es, pieņemam, arī citi jūsu kolēģi un draugi redz un saprot Latvijā notiekošo netaisnību. Kādas ir tās formas, kā jūs cenšaties to nepieļaut? Teikšu atklāti, man nešķiet, ka šodienas teātris cilvēkus rosina meklēt patiesību, atmaskot notiekošo krāpšanu un galu galā tiekties uz ideāliem. Un vai tad tieši tas nav galvenais teātra uzdevums?

– Kad es redzu, ka kāds mēģina manipulēt ar mani, uzskatot mani par dumjāku nekā patiesībā es varētu būt, es jūtos piesmets, pārdots un kā dubļos iegrušs. Ja runa ir par problēmām, piemēram, par dzīves zaķiem, narkotikām,

“Ir vērtības, kas sakņojas cilvēka kultūrā, morālē un tikumā, bet tad ļoti nemanāmi, pastarpināti un pavisam caur citām lietām pēkšņi mēs nonākam kādā punktā, kad iesaucamies: “Ārprāts, cik ļoti tas viss ir mainījies – mēs esam tā degradējušies, ka mums nekas vairs nav svēts! Kā tas ir gadījies?””

maucību, nodevību utt., tad man kā aktierim nav uzdevums radīt cilvēkam tikai gaišu eiforiju, kas, protams, ir ļoti patikama un jauka sajūta. Mans uzdevums ir rosināt cilvēkus domāt, analizēt pašam sevi, citus, cilvēku attiecības – ne politiskās, bet cilvēciskās attiecības – un sajūst, kur ir tā dzīves būtība paslēpta, kā meklēt un kur atrast patiesību. Ne vienmēr uz šiem jautājumiem var rast viennozīmīgu atbildi.

– Vai jūs neesat iedomājies, ka pienāk brīdis, kad jāatsakās no katra cilvēka individuālajām vēlmēm, ērtībām un vajadzībām, lai palīdzētu savai tautai izdzīvot?

– Es diezgan bieži par to domāju. Bet ir ļoti daudz cilvēku, kuri ir mankurtizēti, kuriem neeksistē nekas individuāls, nekas patriotisks, izņemot vienu jēdzienu: “Ubi bene, ubi patria” (“Kur labi, tur tēvija”). Šādi cilvēki paaudzēs ir apzināti veidoti. Tādi agrāk nebija nekur pasaulē, arī Krievijā. Varbūt viņi bija, bet viņus nejutā. Tā kā labākā nācijas daļa tika apzināti iznīcināta, tad stimulēta tika nācijas zemākās kvalitātes attīstība.

– Bet mēs taču rozes ar nelīķem nestādām vienā dobē.

– Te ir viena ļoti būtiska lieta, ko gribu uzsvērt – nevajag neko mākslīgi veidot, jāļauj visam dabiski attīstīties.

– Tieši tagad jau notiek mākslīgs un krimināls tautu sajaukšanas process, ko zinātniski sauc par “integrāciju”. Tiek mākslīgi kultivēta mankurta un degradanta sabiedrība, vai tad jūs to nejutāt?

– Es jau pašā sākumā teicu, ka šīs lietas, sauksim to kā gribam – par integrāciju vai vēl kā savādāk – tiek mākslīgi veidotas. Integrācija pati par sevi ir dabiska lieta un es tajā nesaskatu nekā ļauna. Es domāju dabisku integrāciju. Runa ir par to, ka to upi nevajag bagarēt ikreiz, kad ienāk prātā.

– Process, kas aizsākās 1940. gadā un tagad tiek mākslīgi uzturēts, liekot latviešiem sevi integrēt miljonu okupantu un viņu pēcteču, arī ir tas, ko jūs tēlaini salīdzinājat ar “upes bagarēšanu”. Latvijas dekolonizācijas neveikšana ir latviešu tautas nolemšana iznīcībai mākslīgi radītu apstākļu rezultātā. Visā pasaulē notiekošais globalizācijas process ir “diķa” ar sastāvējušos ūdeni veidošana, par kuru jūs runājat. Vai jūs gribat ar to samierināties?

– Protams, ka nē, un es arī neteicu, ka gribu ar to samierināties.

– Kādēļ tad jūs sakāt, lai mēs necināmies par Latvijas dekolonizāciju un ļaujam šim, tā saucamajam, integrācijas procesam ritēt savu gaitu?

– Dzīve jau nav šaha spēle, atpakaļ paņemt nevar.

– Nevar, bet var censties neklūdiēties uz priekšu. Tas nozīmē, ka dekolonizācija ir obligāts nosacījums.

– Tas, ko mēs varam darīt, ko vienmēr var darīt pārspēka priekšā, ir censties nedarīt to, ko grib pretinieks. Lai vispār saprastu, kurš ko grib, kas patiesībā ir kas, cilvēkiem ir jāsāk patstāvīgi domāt, jāatbrīvojas no klišējām un stereotipiem. Katrs cilvēks, ģimene, tauta vai tautas daļa ir unikāla un tieši šajā unikalitātē ir vērtība.

– Pareizi, pretinieki grib, lai mēs neveicam dekolonizāciju, tātad tas ir jādara, jo neviens ar varu viņus šurp nedzina un, ja dzina, tad pie pirmās izdevības viņiem vajadzēja censties atgriezties Dzimtenē.

– Tika radīti apstākļi, ka braukt šurp viņiem bija vienīgā sakarīgā izeja. Daudzi ir piedzimuši šeit. Arī jauktajās laulībās, uz kurām neviens ar varu nespieda. Daudzi no viņiem ir ļoti cienījami cilvēki un daudz lojālāki Latvijai, kā viens otrs latvietis.

– Kāpēc mēs aizmirstam, ka viņi ar naidu izveda latviešus no mūsu Dzimtenes? Kas mums par daļu, ka viņiem patika braukt uz Latviju, ka tas bija sakarīgāk, nekā palikt savā “čuhņā”?

– Kāpēc jūs domājat, ka mēs to aizmirstam, ka visi baidās. Jums ir tāda dīvaina nostāja. Tikai mulķis nebaidās. Drosme jau nav bailu trūkums, bet gan pārdomāta rīcība situācijā, kad ir bail.

– Bezbaillība ir īpaša gudrība, tā nepazīst bailes. Drosmīgais pieļauj bailu iespējamību, bet pārvar tās. Bezbaillīgais nekad nebaidās, viņš ir piesardzīgs, lai nepieļautu pārgalvību, kas var novest pie kļūdas. Piesardzība nav bailība.

– Nē, bezbaillība ir idiotisms.

– Tātad jūs uzskatāt, ka dzīvot bez bailēm ir neiespējami?

– Domāju, ka bailes kā tādā nepiemīt psihiski ierobežotam cilvēkam, kuram bailu sindroms viņa psihisko traucējumu dēļ ir atņemts.

– Hm, jā... tās ir jūsu domas... Paldies par interesanto sarunu!❖

Sarunu pierakstīja
Liene APINE

Protiet reiz goda un atstājiet Rīgas pili!

ATKLĀTA VĒSTULE LATVIJAS VALSTS PREZIDENTEI VAIRAI VĪKEI – FREIBERGAI

◀ 1. lpp.

Tā nu mūsu zemi vēl joprojām bradā un piesplauda okupanti, bet Jūs pūlaties aizdūmot latviešiem skatu un aizbāzt mutes, lai neredz patiesību un klusē. Bet latvieši, kaut krāp-ti un piemulķoti, joprojām pieprasa un pieprasīs saimniek-tautas tiesības savā valstī, un Jums nav nekādu tiesību uz-spiest mums mūsu Tēvzemē sadzīvošanu ar okupantiem.

Ikviens vēl atceras, ka savā laikā visi okupanti – “atbrīvo-tāji” – uz karstām pēdām paši pirmie tika apgādāti ar labā-kajiem dzīvokļiem. Bet Latvijas pamatiedzīvotāji tā arī pali-ka pagrabos, bēniņos un vēl šodien staigā no vienas privāt-mājas uz otru, pūloties noīrēt sev kādu kaktiņu, kur piemes-ties. Taču okupanti vēl joprojām gozējas ieņemtajās labierīcībās citas tautas zemē, vēl bļaudami, ka tiekot “diskriminē-ti”. Bet, ja kāds okupants par “nopelniem” vēl nav ticis pie kārotā dzīvokļa, tad viņam to pakalpiģi iedod. Tātad nevis likvidēt okupācijas sekas, veicot dekolonizāciju, kā rezultātā atbrīvotos pieklājīgi dzīvokļi pamattautai, bet gan naturali-zēt un integrēt okupantus skaitliski mazajā latviešu tautā, un celt viņiem vēl dzīvojamās mājas. Tāds, lūk, ir Jūsu “va-rondarbs” tautas labā.

Izmantodama savas prezidentes pilnvaras, Jūs iespaido-jat, uzspiežat tautai to sapuvušo, grimstošo un rijīgo mašinēri-ju – Eiropas Savienību, tajā pat laikā bazūnēdama, ka nu mēs neviena “nepiespiesti” un pēc savas “brīvas” gribas stājamies tajā “pārtikušajā” ES. Šie Jūsu psihomanevri ir patiešām ci-niski un visnotaļ apbrīnas vērti. Vienu otru pavieglāku prātu Jūs varbūt apdullināsīt, bet nav jau visi latvieši tādi mulķi, lai nesaprastu, ka tā perversā ES mūsu tautai, okupantu pārmāk-tai un bez savas ekonomikas, atnesīs vien postu un iznīcību. Tieši Jums tas zināms vislabāk. Un tomēr pirms referenduma Jūs parakstāt iestāšanās līgumu, pat neraizējoties, ka tautas nobalsošana varētu neattaisnot Jūsu cerības. Referenduma re-zultāti, protams, būs tādi, kādus gribat – šī “godīgā” balsu skaitīšanas prakse jau nav vairs sveša. Atgādināt, ka tādu amo-rālu cinismu Dievs Jums nepiedos, šķiet, ir lieki – Jūs acīmre-dzot cerat ar savu liekulību iespaidot pat Visaugstāko.

Jums nesāp galva arī par to, ka notraipījāt ne vien savu, bet arī Latvijas vārdu ar nevainīgas tautas asinīm, pat bez Saei-mas akcepta, atbalstot agresora ASV iebrukšanu Irākā. Kā vēja nesta aizdrāzāties pie Buša, lai personīgi apliecinātu savu padevību, un patvarīgi piedāvātu Latvijas (kā prostitū-tas) pakalpojumus. Cik zemiski un bezatbildīgi!

Diezgan! Protiet reiz goda un atstājiet Rīgas pili! Noņemiet prezidenta kroni un nepretendējiet vairs uz to. Vai tiešām Jums nav gana?! Brauciet projām, uz kurieni vien gribat – pie Putina vai Buša, vai arī uz Eiropas Savienību – un klanieties tur tās komisāriem un “eirovērtībām”. Zem Jūsu soliem vaid latviešu Tēvzeme. Jūsu zināmais izglītības limenis un valo-du zināšanas nav devuši pašu galveno – sirds izglītību. To nav iespējams iegūt nekādās akadēmijās – tā veidojas sirdī.

Jūs neattaisnojāt kādreiz uz Jums liktās cerības – pievilāt mūs. Mums netrūkst pašaizliedzīgu Tēvzemes patriotu, ku-ru vienīgais mērķis ir tautas garīgā un materiālā labklājība, un kuri jau ir pierādījuši sevi ar darbu tautas labā.

Savu prezidentūru Jūs ar cieņu nevadījāt, tad nu vismaz aizejiet ar cieņu.

Latviešu patrioti:

Steidzīte FREIBERGA, Artūrs MĀRTIŅĀNIS, Juris OZOLIŅŠ, Teofils LUČANS, Biruta SPRINĢE, Mirdza BŪMEISTERE, Valentīna ŽŪKA, Aina LEPSTE, Viktors SAKNE, Edvīns VEGNERS, Ivars CIPULIS

LASĪTĀJA VĒSTULE

HAMELEONU ROTAĻAS

Laikraksta “Pilsonis” 1992.g. 30.jūnija numurā varam iz-lasīt Latvijas Republikas Pilsoņu kongresa priekšsēdētāja **Mā-ra Grīnblata** rakstu “Latvijas dekolonizācija Eiropas droši-bas kontekstā”, bet laikraksta 1992.g. 7.jūlija numurā – **Ro-berta Zīles** rakstu “Ekonomiskie līdzekļi dekolonizācijas procesa ietekmēšanā”. Šodien šie kungi par dekolonizāciju pat neieminas. Vēl pirms gada Roberts Zīle uzskatīja, ka mēs varam nonākt pavisam citā Eiropas Savienībā nekā visu lai-ku esam domājuši (skat. Rakstu “Pavisam cita ES?”, *Lauku Avīze*, 2002.g. 5.marts). Iepazīstoties internetā ar Eiropas federālās savienības konstitūcijas projekta saturu (*http://www.europa.eu.int.*), varam vienīgi secināt, ka Zīles kungam bijusi taisnība! Bet šodien šādi “sikumi” Zīles kungu nez kādēļ vairs nemaz neuztrauc?!

Strasbūrā pēc nobalsošanas par Latvijas uzņemšanu ES mums ne tikai atkal atgādina, bet pat “īpaši ieteic” **vien-kāršot uzņemšanu pilsonībā!** Un atkal “nacionālradikā-ļiem”, kā TB/LNNK nepelnīti pagodina Latvija iznākušajos krievu laikrakstos, nekas nav iebilstams. Apvienībai “Tēvze-meī un Brīvībai/LNNK” nebija nekas iebilstams, kad laik-rakstos regulāri rakstīja par tik un tik sadaļu slēgšanu, nepa-skaidrojot pat par šo sadaļu saturu. Turklāt *tēvzemei*šiem nav nekas pretī, kad masu saziņas līdzekļos par Eiropas konven-tā apspriežamā Eiropas konstitūcijas projekta punktiem vis-pār nekas netiek skaidrots. Par projekta ierosinājumiem no pašreizējiem 15 dalībvalstīm saņemtas vairāk nekā 1000 sū-dzības un labojumu pieprasījumi. Mums par tiem, acīmre-dzami, nekas nav jāzina!

A.Niedre

Pie mums vērsās Jāņa Štokņa-Kalna atbalstītāji ar lūgumu publicēt viņa paziņojumu. Šis cilvēks nevar atrast taisnīgumu un aizsardzību mūsu valstī, jo pret viņu tiek vērsta neadekvātas valsts institūciju represijas. Atgādināsim, ka J.Štoknis-Kalns pirms kāda laika nedemokrātiskā, savā formā nepieņemamā, vardarbīgā veidā tika ieslodzīts psihiatriskajā slimnīcā. Nupat tiesas medicīniskā ekspertīze Jāni Štokni-Kalnu ir atzinusi par nepieskaitāmu.

Padomju vara mums ir iemācījusi psihiatrisko ekspertīžu slēdzieniem neuzticēties. Par to, vai J.Štoknis-Kalns patiešām ir psihiski slims, lai spriež mūsu lasītāji pēc viņa paziņojuma izlasīšanas. Mēs neesam psihiatri, lai to novērtētu.

Kā zināms, J.Štoknis-Kalns ir izdevis grāmatu “Dvēsele”, kuras saturu nepārzinām, un šobrīd tas nav svarīgi. Tomēr viens ir skaidrs: ne jau grāmatas tematikas dēļ Štoknis ir ieslodzīts un, kā viņš pats saka, tiek nozāļots, bet gan Reliģisko lietu pārvaldes priekšniekam Ringoldam Balodim nepatika viņam adresētā kritika. J.Štoknim-Kalnam nepatika R.Baloža darbība, un to viņš atklāti arī pauda. R.Balodim bija iespēja atbildēt Štoknim ar tādu pašu attieksmi, nevis pielietot “sitienu zem jostas”.

Runājot vispārināti, neattiecinot to uz kādu konkrētu personu, ir jāatzīst, ka pasaulē, mums apkārt dzīvo ļoti daudz vairāk vai mazāk divainu cilvēku. Tomēr ir pilnīgi nepieļaujami tāpēc vien, ka viņi sāk kritizēt kādu valsts ierēdni, ministru vai pat prezidentu, šos cilvēkus tupināt aiz restēm, jo viņi taču neapdraud valsts vai atsevišķu indivīdu drošību.

Laikraksta “DDD” veidotājiem

Psihiatriskajā slimnīcā ieslodzītā
Jāņa Štokņa-Kalna

PAZIŅOJUMS

Klāt pieliktajā kasetē (dis-kā) Jūs atradīsiet ierakstu, kas izdarīts 2002.gada 26.februārī Tieslietu minis-trijas Reliģisko lietu pārval-des Juridiskās daļas kabinetā Nr.419 ar sekojošiem Reliģis-ko lietu pārvaldes priekšnieka Ringolda Baloža vārdiem, kuri tika adresēti man un pateikti Drošības policijas vecākā in-spektora R.Mīkelsona, RLP Ju-ridiskās daļas vadītājas vietnie-ces O.Smirnovas, RLP juristes K.Loginas un Līgas Vilkas klāt-būtnē:

“Ziniet, ka ar valsts apa-rātu tikt galā vienkārši ne-var, tāda viņam struktūra. Tā ir kā mašīnērija, viņa pat neaizdomājas. Pietiek ie-darbināt šo mašīnēriju, ka viņa pat neapstāties un Jūs nepamanīsiet, ka Jūs ne ti-kai esat neredzams, ka Jūs vispār vairs neesat!”

Šī mašīnērija iedarbināta šo-brīd pret mani, jo atklāju tās struktūras. Esmu izgājis cauri vairākiem šīs mašīnērijas pos-miem. Mans vienīgais nozie-gums ir tas, ko esmu uzrakstī-jis un runājis, bet sekas aprak-stītas tālāk.

1. Masveida apmelojumu kampaņa presē, radio, televīzijā.
2. Balstoties uz melīgiem avīžu rakstiem, kas pievienoti manai medicīnas kartei, Bauskas psihiatre R.Grava izsaka aizdomas, ka man esot šizofrē-nija un rekomendē braukt uz Jelgavas psihoneiroloģisko slimnīcu Ģintermuiža.
3. Safabricēta, uz meliem balstīta krimināllieta.
4. Vardarbīgs, nelikumīgs mēģinājums mani nogādāt psihiatriskajā slimnīcā – pirmo reizi neizdodas.
5. Tiek izsludināta manis meklēšana, kaut dzīvoju un strādāju iepriekšējā režīmā.
6. 2002.gada 12.novembrī 11.Novembra krastmalā 35 po-līcijas uzbrukums cilvēkiem,

kuri pie manis uz tikšanos gai-dīja rindā. Apmeklētāju un fir-mas “Latvijas Mediju Centrs Lajja” darbinieku nežēlīga pie-kaušana līdz laužtiem kauliem un to spīdzināšana. Es tieku arestēts. Prese, televīzija mafi-jas ietekmē notikumus atspo-guļo neatbilstoši faktiem.

7. Tieku nogādāts nevis uz psihiatrisko ekspertīzi, kā bija teikts tiesas lēmumā, bet ie-spundēts Jelgavas īslaicīgās aiz-turēšanas izolatorā, kaut man personīgi konflikta ar policiju nebija.

8. Tieku pārvests uz Centrāl-cietumu.

9. Mani nogādā Laktas ielā uz psihiatrisko ekspertīzi, kur safabricē diagnozi – šizofrēnija un rekomendē mani atzīt par nepieskaitāmu.

10. Pārvests uz Centrālcietu-ma slimnīcas psihiatrijas palā-tu, psihiatra Lubina vadībā var-darbīgi tieku indēts ar zālēm.

11. Naktī tiek izdarīts mēģi-nājums mani nogalināt.

12. Tieku pārvests uz Jelga-vas īslaicīgā aizturēšanas izola-toru, kurā tieku spīdzināts.

13. Aizmuguriski tiesāts pēc Jelgavas rajona prokuratūras prokurora Sondora prasības, kā sabiedriski bīstams tieku ieslo-dzīts Jelgavas psihoneiroloģis-kajā slimnīcā.

14. Kaut man ir ģimene, man tiek iecelts valsts aizbildnis, kurš, prokurora Sondora ietek-mēts un mani nekad neredzē-jis, arī pieprasa manis ieslodzī-šanu psihiatriskajā slimnīcā.

15. Nolīgtais advokāts Atis Krievs, kaut paņēmis nopietnu naudas summu, praktiski pro-cesos nepiedalās, bet mutiski apgalvo, ka viss kārtībā, tāpēc lai nesatraucoties. Šī iemesla dēļ tiek nolikti citi advokāti.

16. Advokātiem Vilhelmam Spurem un Žanetei Zaharānei prokurors Sondors piedraud ar licences atņemšanu, tāpēc pa-cīzūd praktiski arī šie advokāti.

Uz zvaniem neatbild, ar mani un lieciniekiem netiekas. Ja kā-dam izdodas sazvanīt, apsola tikties un piekrāpj. Naudas pro-blēma nepastāv, bet advokāti to praktiski atsakās ņemt – lie-cība, ka viņos saglabājusies sirdsapziņa.

17. Pēc sākotnējās advokātu versijas tiesa lemsot tikai to, vai mani pakļaut piespiedu “ārstē-šanai”, vai ļaut “ārstēties” am-bulatori.

18. Tiesas process pēc daudzu cilvēku nopietna darba tiek pa-nākts ar plašāku lietas izskatī-šanu – no 15.aprīļa līdz 24.ap-rīlim, pieaicinot arī daudzus lieciniekus.

19. Mani, kaut esmu pilnīgi vesels, iespējams, uz tiesu ne-vedīs tāpat kā iepriekšējās rei-zes, un tiesās aizmuguriski, lai es nevarētu aizstāvēties, pats pierādot, ka lieta safabricēta.

20. Advokāti, ja arī tiesā pa-rādīsies, par lietu zina ļoti maz, jo nav uzskatījuši par vajadzīgu iegūt informāciju no manis un lieciniekiem. Viņi vadās tikai no lietā esošiem materiāliem, kuri daļēji melīgi.

21. Man pašam ar lietu iepa-zīties nelāva, lai nezinu, par ko īsti tikšu apsūdzēts. Arī advo-kāti mani par to neinformē.

22. Tas viss liecina, ka šī tie-sa būs kārtējais cēliens teātra izrādē ar nosaukumu “Mafija pret Štokni”.

23. Tas viss kopā pierāda, ka tas, ko esmu atklājis sabiedrī-bai par noziedzīgas struktūras esamību Latvijā, ir fakts.

24. Viens no šīs mafijas pārs-tāvjiem, pēc manām domām, ir Ringolds Balodis, ko viņš ap-liecina ar saviem vārdiem ierak-stā un praktisko darbību pret mani, **“iedarbinot valsts mašīnēriju”**, lai manis **“vis-pār vairs nav”** – mēģinājums nogalināt.

25. Tikai pateicoties sabied-rības atbalstam, nevis tiesību sargājošo institūciju darbam, ne-

esmu vēl nogalināts un psihiski sagrauts ar medikamentiem.

26. Domāju, ka šajā noziedzī-gajā struktūrā iesaistīti proku-ratūras, Drošības policijas, Kār-tības policijas cilvēki. Tāpat psihiatri, kurus piesedz MADEK-KI, kā arī atsevišķi žurnālisti. Visai divaina ir Valsts cilvēk-tiesību biroja direktora Olafa Brūvera darbība.

27. Nopietni un godprātīgi izmeklējot lietu, atklātos ļoti daudz šīs **“noziedzīgās mašīnērijas”** konkrētu pārstāv-ju, ar kuriem, **“tikt galā vien-kārši nevar”**.

28. Zinu, ka nav vienkārši, bet zinu arī to, ka gadījumā, ja šajā atmaskošanas procesā ie-saistīsies arvien vairāk godprā-tīgu cilvēku, tad R.Baloža rak-sturoto **“valsts mašīnēriju”** var apturēt un pārtraukt Lat-vijā noziedzīgu struktūru dar-bību.

29. Aicinu būt drosmīgiem un nebaidīties no tiem, kuri **“pat neaizdomājas”**, kurp viņi ved Latviju ar tās iedzīvo-tājiem.

30. Ja katrs no mums atmas-kos kaut vienu no šī grupējuma un tā pakalpiņiem, tad mēs va-rēsim sakārtot savu valsti.

31. Domāju, pēc līdzīga sce-nārija R.Balodis ir izrēķinājies ar vairākiem cilvēkiem.

32. 1999.gadā, izmantojot rakstu sēriju avīzē “Vakara Zi-ņas”, nepamatoti apvainojot zā-dzībās un psihiskās nenormā-lības ar mērķi iznīcināt kā per-sonību, R.Balodis izvērša melu kampaņu pret “Latviešu zem-nieku savienības” pārstāvi M.Kaņepu, kuru pilnībā vēlāk attaisnoja LR Augstākās tiesas Civillietu departaments.

33. Tās pašas KGB metodes, tikai R.Baloža un viņam līdz-īgo izpildījumā. Pat scenārijs netiek īpašai mainīts.

Jānis ŠTOKNIS - KALNS
13.04.2003. Ģintermuižā

PASAULES ZIŅAS

Sadama Huseina parti-jas biedri pielāgojas jaunajiem apstākļiem

“Guardian Unlimited” zi-ņo, ka ASV piedāvāja atgriezties pie savu pienākumu pil-dīšanas bijušās valdošās, Sa-dama Huseina vadītās parti-jas “BAAS” biedrus. To vidū ir ģenerāļa Amera Saādi brā-lis, ķīmisko ieroču eksperts, kuru arestēja amerikāņi. Pēc žurnālistu teiktā, nav pagāju-šas pat divas nedēļas pēc Sa-dama Huseina gāšanas, bet partijas “Baas” pārstāvjiem jau radusies iespēja atkal at-griezties Irākas administrati-vajās struktūrās. Jau tagad ie-lās izgājuši vairāk nekā 200 bijušo policistu, no kuriem lie-lākā daļa ir “Baas” biedri.

Darbā atgriežas arī Veselī-bas ministrijas darbinieki, kaut gan agrāk ASV skaļi ap-

vainoja Irākas medikus, ka viņi zogot no slimniekiem me-dikamentus. Savos amatos pa-likuši arī Informācijas minis-trijas darbinieki, kuri agrāk “uzraudzīja” ārzemju žurnā-listus. Tagad viņi ir pārkvai-ficējušies par gidiem un tul-džiem, lai piedāvātu savus pa-kalpojumus jaunatnācējiem.

Pēc žurnālistu domām, jau acīm ir redzams tas, ka zinā-mā mērā partija “Baas” pār-dzīvo krīzi un saglabā savas pozīcijas. Daļēji tas saistīts ar Vašingtonas bailem, ka pie va-ras Irākā nāks islama spēki.

Kavkaz-Center

Uzrūciens hiēnām

Baltais nams brīdinājis Irā-nu, lai tā neiejaucas Irākas iekšējās lietās. Par to 23. mar-tā paziņoja Baltā nama pre-ses sekretārs Ārijs Fleišers.

Viņš uzsver, ka tādējādi Bu-ša administrācija “Irānai lika skaidri noprast”, ka “Vašin-gtona iestāšies pret jebkuru ārvalsts organizācijas iejauk-šanos (!) Irākas lietās”.

Tas attiecas arī uz Krievijas naftas kompānijām.

Fleišers brīdināja, ka, pēc ASV domām, par iejaukšanos tiks uzskatīta “aģentu iekļū-šana ar mērķi destabilizēt šī-tus”. Vēl Fleišers paziņoja, ka šis jautājums starp ASV un Irānu tiek apspriests ar dip-lomātisko kanālu palīdzību.

Kavkaz-Center

Bušs atzinis, ka masu iznīcināšanas ieroču Irākā varētu arī nebūt

ASV prezidents Bušs pazi-ņojis, ka Irāka, iespējams, iz-nīcinājusi tās bruņojumā eso-šos masu iznīcināšanas iero-čus. Uzstājoties vienā no Ohai-jo štata militārajiem uzņēm-u-

miem, Bušs teica, ka tam, lai atrastu šos ieročus, būs nepie-ciešams daudz laika. Tomēr Bušs norādīja: **“Mums ir zi-nāms, ka tādi ieroči Irākai bija. Tāpēc ir vienalga, vai tie ir iznīcināti vai viņš tos paslēpis, mēs vienalga uz-zināsim patiesību”**. ASV pamatoja nepieciešamību ka-rot pret Irāku ar to, ka reži-mam Bagdādē it kā esot ma-su iznīcināšanas ieroči.

Ohajo uzstāšanās laikā pre-zidentens Bušs arī paziņoja, ka ASV militārā klātbūtne Irā-kā var turpināties līdz pat di-viem gadiem. Pēc viņa teiktā – amerikāņu armija aizies no valsts tikai tad, kad būs izpil-dījuši savu misiju.

Kavkaz-Center